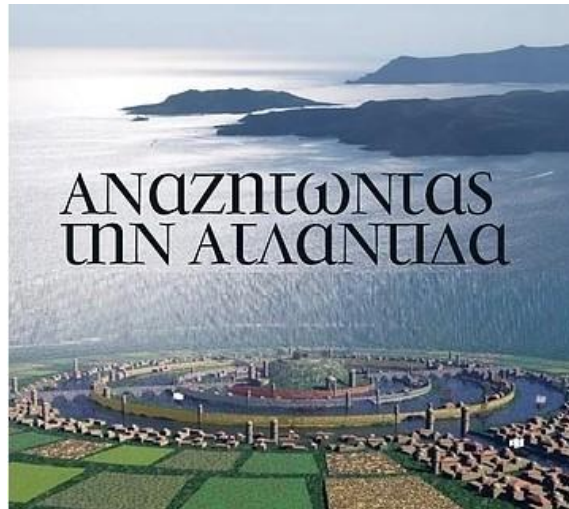

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Το 570 π.Χ., περίπου, ο Σόλων ο Αθηναίος, ο Ένας από τους Επτά Σοφούς της Ελλάδος, βρέθηκε στην Αίγυπτο στην πόλη Σάις, στην περιοχή του Δέλτα του Νείλου.

Οι Ιερείς της Θεάς Νηΐθ, Θεάς της Πόλεως, τον δέχθηκαν με μεγάλες τιμές και του αποκάλυψαν γνώσεις και γεγονότα πρωτάκουστα.

Ο Σόλων, αργότερα, τα αφηγήθηκε στον παππού του μαθητού του Σωκράτη Κριτία, Κριτία, και αυτός τα μετέδωσε στον εγγονό του.

Στους Διαλόγους “Τίμαιο” και “Κριτία” ο Πλάτων παρουσιάζει τον Κριτία να διηγείται τα όσα έμαθε από τον παππού του.

Γράφει ο [Πλάτων](#) ► στον “ Τίμαιο”.

« Ακούε δή, ω Σώκρατες, λόγου μάλα μεν απόπου, παντάπασί γε μὴν αληθοῦς, ως ο των επτά σοφώτατος Σόλων ποτ’ έφη. » (Τίμαιος 20 d)

“Ακούσε λοιπόν Σωκράτη, μιά Ιστορία πολύ παράδοξη αλλά απόλυτα αληθινή, όπως την διηγήθηκε κάποτε ο Σόλων, ο Σοφώτερος από τους Επτά Σοφούς,” -

« Λέγε εξ αρχής, η δ’ος, τί τε καί πως καί παρά τίνων ως αληθή διακηκούς έλεγεν ο Σόλων.» (Τίμαιος 21d)

“Πες μας από την αρχή, είτε λοιπόν αυτός, ποιά είναι αυτά που έλεγε ο Σόλων ότι είχε ακούσει σαν αληθινά, από ποιούς τα άκουσε και πώς.” -

Από την αρχή της διήγησης της «Ιστορίας» τού Κριτία στον “Τίμαιο”, ο Πλάτων τονίζει δύο φορές, ότι τα γεγονότα που θα μας αναφέρει, είναι απόλυτα αληθινά (Τίμαιος, 24e-25b).

« Τότε γάρ πορεύσιμον ην τό εκεί πέλαγος νήσον γάρ πρό του στόματος είχαν, ο καλείτε, ως φάτε υμείς, Ηρακλέους στήλας η δέ νήσος αμα Λιβύης ην καί Ασίας μείζων, εξ ης επιβατόν επί τάς άλλας νήσους τοις τότε εγίνετο πορευομένοις, εκ δέ των νήσων επί τήν καταντικρύ πάσαν Ήπειρον τήν περί τόν αληθινόν εκείνον πόντον. Τάδε μέν γάρ, όσα εντός του στόματος ου λέγομεν, φαίνεται λιμήν στενόν τινά έχων είσπλουν εκείνο δέ πέλαγος όντως η τε περιέχουσα αυτό γη παντελώς αληθώς ορθότατ’ αν λέγοιτο Ήπειρος.

Εν δέ δή τη Ατλαντίδι νήσω ταύτη μεγάλη συνέστη καί θαυμαστή δύναμις βασιλέων, κρατούσα μέν απάσης της νήσου, πολλών δέ άλλων νήσων καί μερών της Ηπειρου πρόσ δέ τούτοις ετι των εντός τηδε Λιβύης μέν ήρχον μέχρι πρόσ Αίγυπτον, της δέ Ευρώπης μέχρι Τυρρηνίας. »

“Διότι τότε, την θάλασσα εκεί, (Ατλαντικός Ωκεανός) μπορούσε κανείς να την περάσει γιατί μπροστά από το στόμιο, το οποίο εσείς το ονομάζετε Στήλες τού Ηρακλέους, υπήρχε ένα νησί.

Το νησί αυτό ήταν μεγαλύτερο από την Λιβύη και την Ασία μαζί.

Από το νησί αυτό οι ταξιδιώτες της εποχής εκείνης μπορούσαν να περάσουν στα άλλα νησιά. Από τα νησιά αυτά περνούσαν σ’ ολόκληρη την απέναντι Ήπειρο που περιβάλλει αυτήν την θάλασσα, η οποία είναι πραγματικός Ωκεανός.

Διότι η θάλασσα, η οποία είναι μέσα από το στόμιο που αναφέραμε, φαίνεται σαν λιμάνι με στενή είσοδο, ενώ η θάλασσα εκείνη, είναι πραγματικός Ωκεανός και η γή που την περιβάλλει πλήρως, είναι αλήθεια απόλυτα σωστό, να ονομάζεται Ήπειρος. Σ’ αυτό λοιπόν το νησί, την Ατλαντίδα, εγκαθιδρύθηκε μεγάλο και θαυμαστό Κράτος με Βασιλικό Πολίτευμα. Το Κράτος αυτό κυριαρχούσε σε ολόκληρο το νησί και σε πολλά άλλα νησιά και περιοχές της Ηπείρου που αναφέραμε. Επιπλέον, μέσα από τις στήλες του Ηρακλέους, η εξουσία του έφθανε, στην περιοχή της Λιβύης μέχρι την Αίγυπτο και στην Ευρώπη μέχρι την Τυρρηνία.” -

Ο Πλάτων, όπως όλοι οι σύγχρονοί του, ήξερε ότι η Γή έχει σχήμα δίσκου.

Στο κέντρο του δίσκου ήταν η Μεσόγειος και γύρω της, η Ευρώπη, η Ασία και η Αφρική.

Όλα αυτά τα περιέβαλλε ο Ωκεανός. Προς την δύση, ο Κόσμος τελειώνει στις Στήλες του Ηρακλέους.

Πιό πέρα είναι ο Ωκεανός και μετά, εκεί που δύει ο Ήλιος, είναι ο Άδης, ο Κάτω Κόσμος.

Ενώ, όμως, αυτές ήταν οι γνώσεις και του ίδιου και των συγχρόνων του, στον “Τίμαιο” και στον “Κριτία” ο Πλάτων παραθέτει γεωγραφικά στοιχεία « παντάπασί γε μην αληθή », αλλά απόλυτα άσχετα με όσα αποδέχονταν και ο ίδιος και οι σύγχρονοι του και οι επόμενοι του μέχρι το 1492 μ.Χ..

Αναφέρει τις ορθές διαστάσεις του Ατλαντικού Ωκεανού, την ύπαρξη, την γεωγραφική θέση και τις διαστάσεις της «καταντικρύ Ηπείρου», της Αμερικής και την ύπαρξη τών νήσων της.

Όλες αυτές οι γεωγραφικές πληροφορίες οι απόλυτα αληθινές αλλά απόλυτα μυθικές και για την εποχή του και για τις επόμενες δύο χιλιετίες, περιβάλλουν το «παντάπασί γε μην αληθές» βασικό θέμα των δύο Πλατωνικών διαλόγων : Την περιγραφή « τής νήσου πρό τού στόματος », 9.000 χρόνια πριν από την επίσκεψη του Σόλωνα στην Αίγυπτο, στον Ατλαντικό Ωκεανό, μπροστά στο στόμιο του Γιβραλτάρ, υπήρχε ένα μεγάλο νησί, η Ατλαντίς.

Το 1492 μ.Χ., η Δύση ανακάλυψε την «καταντικρύ πάσαν ήπειρον», την Αμερική.

Όμως « η νήσος πρό του στόματος », η Ατλαντίς, δεν υπήρχε.

« Υστέρω δέ χρόνω σεισμών εξαίσιων καί κατακλυσμών γενομένων, μιας ημέρας καί νυκτός χαλεπής επελθούσης, τό τε παρ’ υμιν μάχιμον παν ανθρώον εδου κατά γης, η τε Ατλαντίς νήσος ωσαύτως κατά της θαλάττης δυσσα ηφανίσθη. » (Τίμαιος, 25c-d) -

“Αργότερα όμως, έγιναν φοβεροί σεισμοί και κατακλυσμοί.

Τότε, μέσα σε μία τρομερή ημέρα και νύκτα, ο δικός σας στρατός (Αθηναϊκός) χάθηκε ολόκληρος μέσα στην γή και η νήσος Ατλαντίς καταβυθίσθηκε και αυτή στην θάλασσα και εξαφανίσθηκε.” -

« Διό καί νυν άπορον καί αδιερεύνητον γέγονε τό εκεί πέλαγος, πηλού κάρτα βραχέος εμποδών όντος, ον η νήσος ιζομένη παρέσχετο. » (Τίμαιος, 25d)

- “Γι’ αυτό μέχρι σήμερα, η θάλασσα εκεί είναι αδιάβατη και ανεξερεύνητη, διότι είναι εμπόδιο η πολύ βαθιά λάσπη, η οποία δημιουργήθηκε από το νησί όταν αυτό βυθίστηκε.” -

Μέχρι σήμερα, παρά τις επίμονες έρευνες, η θέση της Ατλαντίδος δεν βρέθηκε.

Πριν 2.000 χρόνια, μιά χειμωνιάτικη νύχτα του έτους 373-372 π.Χ., σε ένα φοβερό σεισμό, η Ελίκη, πόλη στις βόρειες ακτές της Πελοποννήσου, βυθίστηκε αψάνδρη στα νερά του Κορινθιακού Κόλπου.

« Σείσαντος δέ εξαίφνης του Θεού και ομού τω σεισμό της θαλάσσης αναδραμούσης, καθείλκυσε αψάνδρον τό κύμα τήν Ελίκην. » (Παιουσανίου Ελλάδος Περιήγησις, Αχαϊκά 24, 12-13).

“Και ξαφνικά έσεισε ο Θεός την Γή. Και ταυτόχρονα με το σεισμό η θάλασσα όρμησε στην στεριά. Και το κύμα παρέσυρε κάτω αψάνδρη την Ελίκη.” -

Σύμφωνα με τον Παιουσανία και τον Στράβωνα η Ελίκη ήταν σε απόσταση 40 σταδίων, (περίπου 7 χιλ.) ανατολικά του Αιγίου και απείχε 12 στάδια από την παραλία, (περίπου 2 χιλ.) (1 στάδιο =185 μέτρα) .

Αν και η θέση της περιγράφεται με σαφήνεια και η έρευνα γίνεται σε περιοχή με άνετη προσπέλαση, μέχρι τώρα η βυθισμένη Ελίκη δεν βρέθηκε.

Αυτό όμως δεν θεωρείται απόδειξη, ότι η Ελίκη είναι ένας μύθος.

Πριν 11.000 χρόνια, όπως περιγράφει ο Πλάτων, μέσα σε μιά τρομερή ημέρα και μιά τρομερή νύκτα, η Ατλαντίς, ένα μεγάλο νησί στον Ατλαντικό Ωκεανό έξω από το Γιβραλτάρ, εξαφανίστηκε, από φοβερούς σειμούς, στα βάθη της θάλασσας.

Παρά τις επίμονες έρευνες, η θέση της παραμένει ακόμη άγνωστη.

Αυτό, όμως, δεν μπορεί να αποτελεί απόδειξη, ότι η Ατλαντίς είναι ένας Μύθος του Πλάτωνα.

Ο Πλάτων θα μπορούσε να έχει πλάσει με την φαντασία του, την Ατλαντίδα, αλλά πως θα μπορούσε να έχει φαντασθεί « τās άλλας νήσους » (Νησιά των Δυτικών Ινδιών) και « τήν καταντικρύ πάσαν Ήπειρον » (Αμερική) που περιβάλλει τον « αληθινόν πόντον »;

Και πως θα μπορούσε να έχει φαντασθεί, ότι η Μεσόγειος είναι ένα λιμάνι, συγκρινόμενη με την απεραντοσύνη του Ωκεανού που περιέβαλε την Ατλαντίδα; Τέτοιες γεωγραφικές γνώσεις αποκτούνται με εξερευνητικά ταξίδια.

Στον “Κριτία”, ο οποίος είναι ημιτελής, ο Πλάτων, εκτός των γεωγραφικών στοιχείων, δίδει πληροφορίες για την κοινωνική, την οικονομική, την πολιτική και την στρατιωτική οργάνωση του Κράτους της Ατλαντίδος.

Το Νησί είχε περίμετρο περίπου 1.850 χιλιόμετρα (10.000 στάδια) και έκταση περίπου 160.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Είχε σχήμα ανώμαλο ορθογώνιο.

Υπήρχε μιά μεγάλη πεδιάδα, η οποία ήταν ανοικτή προς τον Νότο, ενώ κατά το υπόλοιπο τμήμα της περιβάλλονταν από βουνά που την προστάτευαν από τον Βορρά. Η πεδιάδα αυτή διέθετε ένα τέλειο αρδευτικό σύστημα.

Είχαν κατασκευάσει μιά διώρυγα περιφερική, μήκους 1.850 χιλιόμετρα, πλάτους 185 μέτρων και βάθους 25 μέτρων, η οποία συνέλεγε τα ύδατα της περιμετρικής ορεινής ζώνης.

Από την περιφερική διώρυγα άρχιζαν δευτερεύουσες παράλληλοι διώρυγες πλάτους 25 μέτρων και σε απόσταση η μία από την άλλη 1.850 μέτρων.

Άλλες διώρυγες συνέδεαν μεταξύ τους τις προηγούμενες.

Όλο αυτό το σύστημα χρησίμευε εκτός από την άρδευση και για την μεταφορά προϊόντων.

Τα τεχνικά αυτά έργα και οι κλιματολογικές συνθήκες, επέτρεπαν στους κατοίκους να έχουν διπλή σοδειά.

Το Νησί διέθετε πλούσια πανίδα και χλωρίδα. Αναφέρεται η παρουσία κοπαδιού ελεφάντων. Το υπέδαφος ήταν ιδιαίτερα πλούσιο σε ορυκτά.

Η Μητρόπολη του, αποτελείτο από ένα τεχνητό νησί διαμέτρου περίπου 900 μέτρων, την Ακρόπολη.

Ήταν ένας φυσικός γήλοφος, ο οποίος μετατράπηκε σε νησί με τεχνικά έργα.

Στο κέντρο του ήταν Ναός αφιερωμένος στην Κλειτώ, Μητέρα της Βασιλικής Γενιάς των Ατλάντων, και στον Ποσειδώνα, τον Γενάρχη. Υπήρχε Ναός ξεχωριστός για τον Ποσειδώνα, Άλσος αφιερωμένο στον Ποσειδώνα και δύο Πηγές, η μία με κρύο νερό και η άλλη με θερμό. Αυτές οι πηγές τροφοδοτούσαν πισίνες υπαίθριες αλλά και στεγασμένες, άρδευαν το Άλσος του Ποσειδώνα και με αγωγούς υδροδοτούσαν την υπόλοιπη Πόλη.

Η Ακρόπολη περιβάλλετο, σε τέλειο κύκλο, από δύο ζώνες ξηράς και τρεις διώρυγες. Η διώρυγα που περιέβαλλε την Ακρόπολη είχε πλάτος περίπου 185 μέτρα (1 στάδιο).

Ακολουθούσαν, μία ζώνη ξηράς πλάτους περίπου 370 μέτρων, μία διώρυγα με το ίδιο πλάτος (2 Στάδια), μία δεύτερη ζώνη ξηράς πλάτους περίπου 550 μέτρων και η τρίτη κυκλική διώρυγα με το ίδιο πλάτος (3 Στάδια).

Όλες αυτές οι ζώνες ξηράς και οι διώρυγες επικοινωνούσαν μεταξύ τους με γέφυρες και με υδάτινα περάσματα.

Το σύστημα αυτό των διωρύγων συγκοινωνούσε με την θάλασσα μέσω μιάς διώρυγας μήκους περίπου 9.000 μέτρων (50 Στάδια). Έτσι τα πλοία είχαν την δυνατότητα, να φθάνουν από την θάλασσα μέχρι τα λιμάνια της Μητροπόλεως, που ήταν κυρίως στην εξωτερική τρίτη διώρυγα και είχαν πολύ μεγάλη κίνηση.

Το Πολίτευμα της Ατλαντίδος ήταν Βασιλικό. Ήταν χωρισμένη σε δέκα Επαρχίες.

Σε κάθε Επαρχία, απόλυτος Αρχών ήταν ένας Βασιλεύς, μέλος της Βασιλικής Οικογένειας των Ατλάντων.

Πρώτος μεταξύ ίσων, ήταν ο Βασιλεύς της Μητροπόλεως, ο οποίος προέρχονταν από την γενιά του Άτλαντα, του πρώτου υιού του Ποσειδώνα και της Κλειτούς.

Κάθε πέντε χρόνια και κάθε έξη χρόνια εναλλάξ, για να δείξουν ότι τιμούν εξ ίσου και τους μονούς και τους ζυγούς αριθμούς, οι Δέκα Βασιλείς της Ατλαντίδος

συγκεντρώνονταν στην Ακρόπολη και θυσιάζαν ταύρο μπροστά σε μία ορειχάλκινη Στήλη τοποθετημένη στο μέσον του Ναού του Ποσειδώνος.

Σ' αυτήν ήταν γραμμένοι οι Νόμοι και ένας βαρύς Όρκος.

Ο Πλάτων δίνει πληροφορίες για την Στρατιωτική Οργάνωση τής Ατλαντίδος, τις κατακτήσεις της και την ήττα του Στρατού της από τον Αθηναϊκό Στρατό. Δεν γίνεται μνεία για ύπαρξη ξεχωριστής τάξεως Ιερέων.

Δεν μαθαίνουμε τίποτα για την Πνευματική Ζωή της Ατλαντίδος, ενώ η περιγραφή της Στήλης με Γραπτούς Νόμους αποκαλύπτει την ύπαρξη συστήματος γραφής.

Από όσα αναφέρονται, από άποψη Πολιτισμού η Ατλαντίδα ήταν στο τελευταίο στάδιο της Λίθινης Εποχής και στην αρχή της χρήσης του Χαλκού.

Σύμφωνα με τα Ελληνικά κριτήρια, το Κράτος των Ατλάντων, όπως το παρουσιάζει ο Πλάτων, ήταν ένα Κράτος Βάρβαρο με ξεπερασμένους πολιτικούς θεσμούς.

Είναι δύσκολο να δεχθούμε ότι ο Πλάτων είχε εφεύρει την ιστορία της Ατλαντίδος, για να παρουσιάσει αυτό το Κράτος σαν το Κρατικό Πολιτικό του Ιδεώδες σε μία φανταστική Χώρα.

Από την άλλη πλευρά « αι άλλαι νήσοι » και «η καταντικρύ πάσα Ήπειρος» που περιβάλλει τον «αληθινόν πόντον» δεν είναι φανταστικά αλλά «παντάσασί γε μην αληθή».

Ο Πλάτων δεν διευκρινίζει εάν υπήρξαν ή όχι επιζώντες, όταν, «Μιας ημέρας καί νυκτός χαλεπής επελθούσης», η Ατλαντίδα χάθηκε στον Ωκεανό,

Ο Αιγυπτιακός Θεός Θωθ ήταν ο δημιουργός των Επιστημών και των Καλών Τεχνών, εφευρέτης της γραφής, προστάτης των Βιβλιοθηκών, προστάτης των Μορφωμένων και των Αρχιτεκτόνων.

Αυτός ο Θεός ήρθε στην Αίγυπτο από τα δυτικά, από την λίμνη με τις δύο φωτιές.

Όταν ο Ήλιος χάθηκε, ο Θώθ έσωσε τους τρομαγμένους Θεούς και τους μετέφερε στο ανατολικό τμήμα του Ουρανού, στην άλλη άκρη της λίμνης Ha.

Μήπως ο Θώθ, που ήλθε από τα Δυτικά, ήταν από τους λίγους που επέζησαν από την καταστροφή ; Αυτή η φοβερή καταστροφή χαρακτήρηκε στα βάθη της Μνήμης των Λαών των περιοχών που περιβρέχει ο Ατλαντικός Ωκεανός.

Οι Αζτέκοι έλεγαν ότι προέρχονταν από μία Ανατολική Χώρα, ένα νησί, την Aztlan.

Οι Τολτέκοι ανέφεραν σαν χώρα προέλευσης τους, την Aztlan ή Atlan.

Οι Ινδιάνοι των Μεγάλων Λιμνών (Βόρειος Αμερική) έλεγαν ότι ο Γενάρης τους κατοικούσε προς την πλευρά τού Ανατέλλοντος Ηλίου.

Οι Ινδιάνοι του Ποταμού Delaware είχαν Γενέτειρα την Netamaki, που ήταν πέρα από τον Μεγάλο Ωκεανό Kitahikaou.

Οι Ινδιάνοι Dakota ισχυρίζονταν, ότι όλες οι φυλές των Ινδιάνων ήταν κάποτε μία και κατοικούσαν σε ένα νησί προς την μεριά του Ανατέλλοντος Ήλιου.

Οι Τεύτονες της Friesland διηγούνταν για την Aldland, που οι Άνθρωποι της Θάλασσας ονόμαζαν Atland και κατα-βυθίσθηκε στα άγρια κύματα.

Η αναζήτηση της θέσεως της Ατλαντίδος στηρίζεται στην συστηματική έρευνα του βυθού του Ατλαντικού και στην επιστημονική αξιολόγηση όλων των διαθέσιμων στοιχείων, αρχαιολογικών, αστρονομικών, γεωφυσικών, βιολογικών, κ.α.

Η περιοχή τής αναζήτησης, πυθμένας Ωκεανού βάθους περίπου 4.000 μέτρων, η φύση της καταστροφής «σεισμών εξαίσιων καί κατακλυσμών» και το γεγονός ότι πέρασαν περίπου 11 χιλιαίτες, καθιστούν εξαιρετικά δύσκολη την αποκάλυψη της βυθισμένης Χώρας.

Παρά την συστηματική έρευνα, μέχρι σήμερα δεν έχουν ανακαλυφθεί ευρήματα από την Ατλαντίδα.

Ανακαλύφθηκαν, όμως, στοιχεία, τα οποία οδηγούν στο συμπέρασμα, ότι τα Νησιά Αζόρες, τα οποία είναι έξω από το Γιβραλτάρ και επικάθηνται σε ένα υποθαλάσσιο οροπέδιο της Ατλαντικής Οροσειράς, αποτελούν τα υπολείμματα ενός μεγάλου Νησιού.

Στην εποχή μας, το Ρεύμα του Κόλπου (Gulf Stream) αρχίζει από τον Κόλπο του Μεξικού, περνάει τον Ατλαντικό Ωκεανό και περιβρέχει τα παράλια της Δυτικής Ευρώπης, από την Ισπανία μέχρι το βόρειο άκρο της Νορβηγίας.

Αυτό έχει αποτέλεσμα, το κλίμα στις περιοχές αυτές να είναι θερμότερο και υγρότερο από τις άλλες περιοχές, οι οποίες είναι στο ίδιο γεωγραφικό πλάτος.

Παλαιοκλιματολογικές έρευνες αποδεικνύουν ότι μέχρι και την Τεταρτογενή Περίοδο το κλίμα αυτών των περιοχών της Ευρώπης δεν διέφερε από το κλίμα των άλλων περιοχών με το ίδιο γεωγραφικό πλάτος.

Αυτό αποδίδεται στην ύπαρξη ενός φράγματος, το οποίο, μέχρι τότε, εμπόδιζε το Ρεύμα του Κόλπου να φθάσει στις δυτικές ακτές της Ευρώπης. Το φράγμα αυτό θα έπρεπε να είναι ένα νησί, το Νησί Χ.

Το Νησί Χ θα έπρεπε να είναι στην θέση όπου το Ρεύμα του Κόλπου διασταυρώνεται με την Οροσειρά του μέσου του Ατλαντικού Ωκεανού.

Θα έπρεπε, να έχει μήκος περίπου 1.000 χλμ., πλάτος περίπου 400 χλμ. και κατεύθυνση από Βορρά προς τον Νότο.

Αυτό το Νησί Χ, όπως το περιγράψαμε, ταιριάζει με το υποθαλάσσιο οροπέδιο της Ατλαντικής Οροσειράς, πάνω στο οποίο επικάθηνται τα Νησιά Αζόρες.

Με το τέλος της τεταρτογενούς περιόδου, δηλαδή κατά το 9.000 π.Χ., τότε που, κατά τον Πλάτωνα, βυθίσθηκε η Ατλαντίδα, το κλίμα των περιοχών της Δυτικής Ευρώπης που περιβρέχονται από τον Ατλαντικό, από την Ισπανία μέχρι την Βόρεια Νορβηγία, γίνεται θερμότερο και υγρότερο.

Αντίθετα, το κλίμα των άλλων περιοχών με το ίδιο γεωγραφικό πλάτος δεν άλλαξε.

Το Νησί Χ, το οποίο έφραζε την πορεία του Ρεύματος του Κόλπου, είχε καταβυθισθεί και το θερμό Ρεύμα μετέβαλε το κλίμα των περιοχών, τις οποίες από τότε περιβρέχει.

Η μετανάστευση των Χελιών, από την Θάλασσα των Σαργασσών προς τις ακτές της Ευρώπης και η επιστροφή τους στην κοιτίδα τους, είναι ένα αίνιγμα.

Ξεκινούν μικρά και διαφανή σκουλήκια από την Θάλασσα των Σαργασσών, αφήνονται να παρασυρθούν από το Ρεύμα του Κόλπου και φθάνουν στις ακτές της Ευρώπης. Το ταξίδι διαρκεί 3 χρόνια.

Στις ακτές της Ευρώπης, τα αρσενικά μένουν στο θαλασσινό νερό, ενώ τα θηλυκά προχωρούν προς τις εκβολές των ποταμών. Από εκεί, ανεβαίνουν αντίθετα με το ρεύμα των ποταμών διασχίζοντας πολλές φορές και την ξηρά.

Μετά 2 χρόνια, τα θηλυκά επιστρέφουν στις εκβολές των ποταμών, όπου τα περιμένουν τα αρσενικά.

Από εκεί, σαν ενιαίο κοπάδι, σε 140 ημέρες, επιστρέφουν στην Θάλασσα των Σαργασσών, όπου και ενώνονται για να δημιουργήσουν την νέα γενιά. Η Θάλασσα των Σαργασσών είναι δυτικά και νοτιοδυτικά των Αζορών.

Εάν τα Χέλια είχαν ανάγκη από τα γλυκά νερά των ποταμών για να φθάσουν σε ώριμη ηλικία, οι Δυτικές Ινδίες είναι πολύ κοντά. Τα μικρά Χέλια, όμως, ακολουθούν μία πορεία πολύ πιο μακρινή και πολύ πιο επικίνδυνη.

Αυτό το βιολογικό παράδοξο θα μπορούσε να εξηγηθεί με την ύπαρξη της Νήσου Χ, η οποία κάποτε έφραζε την πορεία του Ρεύματος του Κόλπου στην περιοχή των Αζορών.

Τότε τα μικρά Χέλια παρασύρονταν από το θερμό και πλούσιο σε πλανκτόν Ρεύμα του Κόλπου προς το πολύ κοντινό Νησί Χ, που είχε άφθονα ποτάμια.

Όταν το Νησί Χ βυθίσθηκε, τα Χέλια παρασυρμένα από το Ρεύμα βρέθηκαν στις ακτές της Ευρώπης. Από τότε ακολουθούν αυτή την μακρινή και επικίνδυνη πορεία.

Το Νησί Χ, παρά το σχετικά υψηλό γεωγραφικό του πλάτος, λόγω της επίδρασης του θερμού Ρεύματος του Κόλπου, το οποίο προσέκρουε στις δυτικές του ακτές, θα έπρεπε να έχει κλίμα υποτροπικού χαρακτήρα και ανάλογη πανίδα και χλωρίδα.

Πράγματι, η Ατλαντίδα, όπως μας την περιγράφει ο Πλάτων, ήταν μία περιοχή με αυτά τα χαρακτηριστικά.

Αναφέρεται, μάλιστα, ότι στα πλούσια βοσκοτόπια του Νησιού ζούσε και ένα μεγάλο κοπάδι ελεφάντων.

Από βορρά τα ψηλά βουνά προστάτευαν το νησί από τους ψυχρούς πολικούς ανέμους, ενώ από τον νότο η πεδινή περιοχή επέτρεπε στους θερμούς και υγρούς ανέμους από το Ρεύμα του Κόλπου να καλύπτουν όλη την έκταση του νησιού. Αυτοί οι άνεμοι στην ορεινή ζώνη του Νησιού συναντούσαν τα ψυχρά βόρεια ρεύματα με αποτέλεσμα τις άφθονες βροχοπτώσεις.

Ο Πλάτων, μας πληροφορεί, ότι οι άφθονες βροχές και ο πλούτος των πηγαίων υδάτων και των ποταμών, επέτρεπαν στους κατοίκους του νησιού να έχουν δύο συγκομιδές το χρόνο.

Οι Βάσκοι, οι πανάρχαιοι κάτοικοι των Πυρηναίων και οι κάτοικοι της Κεντρικής Αμερικής, κυρίως οι Μάγια, έχουν ομοιότητες ανθρωπολογικές και γλωσσολογικές αλλά και όμοια παιχνίδια και όμοιες μεθόδους καλλιέργειας της γής, άγνωστα στους άλλους λαούς.

Ο Πλάτων αναφέρει, ότι η Ατλαντίδα εξουσίαζε και τις δύο όχθες του Ατλαντικού.

Σύμφωνα με την Θεωρία του Wegener, η Αμερική, η Ευρώπη και η Αφρική ήταν κάποτε μία ενιαία τεκτονική πλάκα.

Η τεκτονική αυτή πλάκα χωρίσθηκε σε δύο μικρότερες τεκτονικές πλάκες και ανάμεσα τους δημιουργήθηκε ο Ατλαντικός Ωκεανός.

Από τότε, οι πλάκες αυτές απομακρύνονται σταθερά η μία από την άλλη και ο Ωκεανός συνεχώς διευρύνεται.

Όσον αφορά την Νότιο Αμερική, οι ανατολικές ακτές της ταιριάζουν απόλυτα με τις δυτικές ακτές της Αφρικής.

Όμως οι ανατολικές ακτές της Βορείου Αμερικής και οι δυτικές ακτές της Ευρώπης δεν ταιριάζουν εύκολα.

Χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια για να συναρμολογηθούν τα τεμάχια ξηράς που υπάρχουν σήμερα.

Όταν συμπληρωθεί το Puzzle, στην περιοχή των Αζορών λείπει ένα κομμάτι, η Νήσος Χ, ενώ στην περιοχή δυτικά της Χερσονήσου της Florida υπάρχει ένα μεγάλο και βαθύ χάσμα.

Κατά το τέλος της Τεταρτογενούς Περιόδου η ομαλή απομάκρυνση των δύο τεκτονικών πλακών επηρεάζεται από μία γεωλογική αναταραχή, η οποία διαταράσσει ολόκληρο τον Πλανήτη.

Η γεωλογική αυτή αναστάτωση προκαλεί, μεταβολές στην μάζα της Παταγονίας και του Καναδά, αιφνίδια καταβύθιση στην περιοχή της Ισλανδίας, βαθειά ρήγματα και διακοπή της γεωλογικής συνέχειας δυτικά της Florida.

Η εξέταση δειγμάτων πετρωμάτων από τον βυθό του Ατλαντικού, στην περιοχή των Αζορών, αποδεικνύει ότι αυτή η περιοχή βυθίσθηκε στο πρόσφατο γεωλογικό παρελθόν.

Στις υπόλοιπες περιοχές του βυθού η μελέτη των πετρωμάτων αποκαλύπτει, ότι στο τέλος της Τεταρτογενούς Περιόδου την Εποχή των Παγετώνων διαδέχθηκε εποχή έντονης Ηφαιστειακής δραστηριότητας.

Η στρωματογραφική έρευνα σε διάφορες θέσεις του βυθού του Ατλαντικού έδειξε αποθέσεις πάχους 3 μέτρων, στις οποίες τα στρώματα ηφαιστειακής τέφρας επικάθονται στα στρώματα παγετώδους περιόδου.

Επομένως, οι ηφαιστειακές εκρήξεις έγιναν στην Μεταπαγετώδη Εποχή.

Στην ζώνη της Ατλαντικής Οροσειράς και στην θέση όπου το Νησί Χ έφραζε την πορεία του Ρεύματος του Κόλπου, οι αποθέσεις έχουν πάχος όχι μεγαλύτερο από 8 εκατοστόμετρα, απόδειξη ότι η περιοχή αυτή βυθίσθηκε στο πρόσφατο παρελθόν.

Δείγματα πετρωμάτων από τον βυθό του Ατλαντικού στην ίδια περιοχή, αποκαλύπτουν την ύπαρξη ηφαιστειακών παραγώγων τυπικών για ηπειρωτικά εδάφη.

Από τον βυθό του Ωκεανού στο ίδιο μέρος και από βάθος μεγαλύτερο από 2.000 μέτρα ανασύρθηκαν πετρώματα με κοράλλια, τα οποία ζούν σε θάλασσες αβαθείς και θερμές.

Από τις πλαγιές των υποθαλάσσιων βουνών της περιοχής των Αζορών, ανασύρθηκαν κομμάτια βράχων προϊόντα διαβρώσεως από παγετώνες. Τα παγόβουνα παρασυρόμενα από τα ψυχρά θαλάσσια ρεύματα προσέκρουαν στους πρόποδες των υποθαλάσσιων τώρα βουνών της Νήσου Χ και λειώνοντας απέθεταν εκεί φερτές ύλες.

Στο υποθαλάσσιο οροπέδιο των Αζορών οι αποθέσεις είναι διαφορετικές από μέρος σε μέρος.

Αυτό το εύρημα είναι χαρακτηριστικό της διαβρώσεως πετρωμάτων στην επιφάνεια της γης.

Σε δείγματα πετρωμάτων της ίδιας περιοχής, διαπιστώθηκε απότομη μετάβαση από το στρώμα μιάς γεωλογικής περιόδου στο στρώμα μιάς άλλης γεωλογικής περιόδου πολύ μεταγενέστερης.

Αυτό είναι ένα ακόμη στοιχείο χαρακτηριστικό της διαβρώσεως πετρωμάτων στην επιφάνεια της γης.

Στην ίδια περιοχή, από βάθος 4.000 μέτρων ανασύρθηκαν πετρώματα με στοιχεία ηπειρωτικά.

Στα πετρώματα αυτά ανακαλύφθηκαν, φυτικά απολιθώματα, κομμάτια από κλαδιά και φλοιούς δένδρων και απολιθώματα Πρωτοζώων, τα οποία αναπτύσσονται σε θάλασσες βάθους 100 με 200 μέτρα.

Παρόμοια απολιθώματα έχουν βρεθεί σε αρκετή απόσταση από τις εκβολές του Αμαζόνιου. Η χημική και ορυκτολογική τους σύσταση, όμως, διαφέρει τελείως.

Όλα αυτά τα στοιχεία πρέπει να προέρχονται από το Νησί Χ, το οποίο καλυπτόταν από πλούσια βλάστηση.

Αυτές οι γεωλογικές έρευνες δείχνουν, ότι στην περιοχή των Αζορών θα πρέπει να υπήρχε ένα μεγάλο Νησί Χ, το οποίο καταβυθίσθηκε περίπου το 9.000 π.Χ., χρονολογία που, όπως γράφει ο Πλάτων, « ενακισχίλια έτη », καταβυθίσθηκε η Ατλαντίς.

Η φοβερή γεωλογική αναστάτωση του 9.000 π.Χ επηρέασε ολόκληρο τον Πλανήτη. Η εστία της αναστάτωσης θα πρέπει να αναζητηθεί στη περιοχή του Ατλαντικού Ωκεανού, δυτικά της Florida, κοντά στο Puerto Rico.

Εκεί, στον θαλάσσιο πυθμένα, υπάρχουν δύο μεγάλα ρήγματα βάθους 7.000 μέτρα και εκτάσεως περίπου 200.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Ένα όμοιο ρήγμα, μικρότερο και λιγότερο βαθύ, υπάρχει στο μέσο του τόξου των Αντιλλών, στην Καραϊβική.

Τα ρήγματα αυτά θα πρέπει να δημιουργήθηκαν από μία τρομακτική δύναμη, όπως η πρόσκρουση στην περιοχή αυτή ενός Κοσμικού Σώματος.

Η πρόσκρουση αυτή θα πρέπει να έγινε από κατεύθυνση βορειοδυτική και θα πρέπει να άφησε σαφή ίχνη σε περιοχές που βρίσκονται σε μεγάλη απόσταση από το σημείο σύγκρουσης.

Το 1931, κατά την αεροφωτογράφιση της Νοτίου και της Βορείου Καρολίνας διαπιστώθηκε, ότι όλη η περιοχή μεταξύ της Χερσονήσου της Florida και του Ακρωτηρίου Hatteras όπως και η ενδοχώρα σε σημαντικό βάθος είναι κατάσπαρτες από περίπου 3.000 κρατήρες, στρογγυλούς ή ελλειπτικούς, γεμάτους λάσπη.

Περισσότεροι από τους μισούς κρατήρες έχουν διάμετρο πάνω από 400 μέτρα και περισσότεροι από 100 κρατήρες έχουν διάμετρο πάνω από 1.600 μέτρα.

Η περιοχή διασποράς των κρατήρων επεκτείνεται και στην θάλασσα και παρουσιάζει σχήμα ελλείψεως συνολικής εκτάσεως 165.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Το τμήμα της ξηράς αποτελεί μικρό ποσοστό της συνολικής περιοχής διασποράς.

Ο συνολικός αριθμός των κρατήρων, υπολογίζεται σε 10.000 περίπου και ο σχηματισμός τους αποδόθηκε σε ένα Μετεωρίτη, τον Μετεωρίτη της Καρολίνας.

Στις αρχές Ιουνίου του έτους 8.498 π.Χ., ένας Αστεροειδής, τον οποίο θα ονομάζουμε Αστεροειδή Α, είχε περάσει από το περιήλιον του και ακολουθώντας την ελλειπτική τροχιά του πλησίαζε την Γη.

Στις 5 Ιουνίου, η Γη, η Σελήνη και η Αφροδίτη, βρίσκονταν εν συζεύξει.

Αυτό μετέβαλε την τροχιά του Αστεροειδούς Α σε τροχιά συγκρούσεως με την Γή.

Ο Αστεροειδής Α είχε διάμετρο περίπου 10 χλμ, βάρος περίπου 2.000.000.000.000 τόνους και ο πυρήνας του ήταν πιθανώς από νικέλιο. Πλησίαζε την Γή από κατεύθυνση Βορειοδυτική.

Όταν εισήλθε στα πυκνότερα στρώματα της γήινης ατμόσφαιρας, οι υψηλές θερμοκρασίες και οι τεράστιες αντιστάσεις προκάλεσαν πολλές εκρήξεις. Η εύθραυστη συμπαγής επιφάνεια του κομματιάστηκε και σχηματίστηκαν χιλιάδες βλήματα διαμέτρου μέχρι και πάνω από 1.600 μέτρα.

Η υπερθέρμανση λόγω της τριβής στην ατμόσφαιρα έδινε στο επερχόμενο ουράνιο σώμα μία υπερβολική φωτεινότητα, μπροστά στην οποία ο Ήλιος φαινόταν ωχρός. Όσοι το είδαν απευθείας και έτυχε να επιζήσουν, τυφλώθηκαν.

Δύο λεπτά μετά την αρχική του εμφάνιση στον ορίζοντα και λίγο πιο πάνω από το έδαφος, με τρομακτικό κρότο που ακούστηκε σε όλο τον Πλανήτη, ο πυρήνας του Αστεροειδούς Α διερράγη σε δύο γιγαντιαία κομμάτια, που συνέχισαν την κάθοδο τους.

Η φοβερή σύγκρουση έγινε την 5η Ιουνίου του έτους 8.498 π.Χ. στις 1η ώρα το μεσημέρι και η ισχύς της ήταν ίση περίπου με την έκρηξη 30.000 βομβών υδρογόνου.

Η περιοχή της πρόσκρουσης ήταν στον Ατλαντικό Ωκεανό, είχε σχήμα ελλειπτικό και εκτεινόταν από την Καρολίνα μέχρι τα βόρεια του Puerto Rico.

Στο σημείο της σύγκρουσης υψώθηκε μία γιγαντιαία στήλη φωτιάς, η οποία πέρασε τα όρια της Ατμόσφαιρας και έφθασε στην Ιονόσφαιρα. Τα δύο κομμάτια του Αστεροειδούς Α εισέδυσαν βαθειά στο φλοιό της Γής και δημιούργησαν τα δύο ρήγματα του Puerto Rico. Ο Άξονας περιστροφής τής Γής, ταλαντεύθηκε.

Ξεκίνησαν γιγαντιαία παλιρροϊκά κύματα, που σάρωσαν τις ακτές.

Στον Ατλαντικό Ωκεανό, ο φλοιός τής Γής είναι ιδιαίτερα λεπτός, και το πάχος του δεν υπερβαίνει τα 40 χιλιόμετρα.

Στο σημείο της πρόσκρουσης ο φλοιός διασπάσθηκε και τρομακτικά σεισμικά κύματα έκαναν τον γύρο τής Γης.

Οι τεράστιες ποσότητες ενεργείας που απελευθερώθηκαν λόγω της φοβερής σύγκρουσης και η γιγαντιαία αναταραχή που προκλήθηκε στο εσωτερικό της Γης, ενεργοποίησαν το γειτονικό Ρήγμα του Ατλαντικού, το οποίο επεκτείνεται από τον Βόρειο μέχρι τον Νότιο Πόλο και έχει έντονη ηφαιστειακή δραστηριότητα.

Όλη η σειρά των πολυάριθμων ηφαιστειών εξερράγη και τεράστιες ποσότητες μάγματος και αερίων εκτινάχθηκαν στην ατμόσφαιρα. Η γήϊνη μάζα, που αποτελούσε το Νησί της Ατλαντίδος, επικάθονταν στο μέσο του Ρήγματος.

Οι απώλειες μάγματος λόγω των γιγαντιαίων ηφαιστειακών εκρήξεων δημιούργησαν κενό, η μάζα της Ατλαντίδος υπεχώρησε σε νέα χαμηλότερη θέση και η επιφάνεια της, βρέθηκε κάτω από τα κύματα του Ωκεανού.

Μέσα σε μία τρομερή ημέρα και σε μία τρομερή νύκτα, μέσα σε σεισμούς και φοβερές πλημμύρες, η Ατλαντίδα χάθηκε στα βάθη του Ατλαντικού.

Μετά την έκρηξη του ηφαιστείου Krakatau, το ηφαιστειακό υλικό που κατέπεσε στην γειτονική θαλάσσια περιοχή, εμπόδιζε την ναυσιπλοΐα για πολύ καιρό.

Οι γιγαντιαίες ποσότητες ηφαιστειακού υλικού που εκτινάχθηκαν από τα ενεργοποιηθέντα ηφαίστεια και εκάλυψαν την επιφάνεια του Ατλαντικού, θα πρέπει να έκαναν την περιοχή αδιάβατη, για χιλιάδες χρόνια, από τα πλοία της εποχής.

« νυν δέ υπό σεισμών δυσαν άπορον πηλόν τοις ενθένδε εκπλέουσιν επί τό παν πέλαγος, ώστε μηκέτι πορεύεσθαι, κωλυτήν παράσχειν. (Κριτίας, 109) »

- "Τώρα που βυθίσθηκε από σεισμούς, έχει καλυφθεί από λάσπη, η οποία εμποδίζει όσους θέλουν να ταξιδεύσουν στον Ωκεανό που βρίσκεται πιά πέρα." -, γράφει ο Πλάτων στον Κριτία. Οι ηφαιστειακές εκρήξεις άλλαξαν το κλίμα της Γης.

Οι τεράστιες ποσότητες ηφαιστειακής σκόνης οι οποίες έφθασαν μέχρι τα ανώτατα στρώματα της Γήινης ατμόσφαιρας, έσβυσαν τον Ήλιο και προκάλεσαν κατακλυσμιαίες βροχές σε όλη την Γή.

Σύννεφα γεμάτα ηφαιστειακή τέφρα κάλυψαν όλον τον Πλανήτη.

Καταρρακτώδεις βροχές, βροχές λάσπης μαύρης ή κόκκινης ανάλογα με το χρώμα της ηφαιστειακής τέφρας σάρωναν την επιφάνεια της Γης. Αυτές οι βροχές σε συνδυασμό με γιγαντιαία παλιρροϊκά κύματα, εξαφάνισαν την ζωή σε τεράστιες εκτάσεις σε όλες τις Ηπείρους. Τα αλληπάλγηλα σεισμικά κύματα έσπασαν το φράγμα της Εσωτερικής Θαλάσσης της Μογγολίας και το αλμυρό νερό της ξεχύθηκε από τον Ελλήσποντο. Η φοβερή σύγκρουση προκάλεσε μετακίνηση του άξονα περιστροφής της Γης κατά 2°.

Έτσι, ένα τεράστιο κομμάτι της Σιβηρίας όπου έβοσκαν αμέτρητα κοπάδια ζώων της Τεταρτογενούς Περιόδου μεταξύ των οποίων ξεχώριζαν τα γιγάντια τριχωτά

Μαμμούθ, βρέθηκε, ξαφνικά, σε βορειότερα γεωγραφικά πλάτη.

Ο Ήλιος φάνηκε να πέφτει στη Γη και ακούστηκε ο τρομερός πάταγος της σύγκρουσης των δύο ουρανίων σωμάτων.

Η συγκλονισμένη από τη πρόσκρουση Γη ξέσπασε σε τρομακτικές ηφαιστειακές εκρήξεις και μαζί με τις αμέτρητες ποσότητες ηφαιστειακού υλικού ξεχύθηκαν στην ατμόσφαιρα τεράστιοι όγκοι δηλητηριωδών αερίων.

Τα ηχητικά κύματα έκαναν πολλές φορές τον γύρο του Πλανήτη και έφεραν μαζί τους δηλητηριώδη ηφαιστειακά αέρια, που προκάλεσαν ακαριαίο θάνατο στα κοπάδια των ζώων της Σιβηρίας.

Ταυτόχρονα ξέσπασαν καταρακτώδεις βροχές και λόγω της απότομης μεταβολής του γεωγραφικού πλάτους καταψύχθηκαν τα πάντα. Στην Σιβηρία βρέθηκαν κατά καιρούς Μαμμούθ κατεψυγμένα, χωρίς ίχνος σήψεως.

Ήταν τόσο αιφνίδια η μεταβολή, ώστε το στομάχι τους βρέθηκε γεμάτο πρόσφατη τροφή.

Όταν τη στιγμή της Σύγκρουσης ο Άξονας περιστροφής της Γης άρχισε να ταλαντεύεται και άλλαξε θέση, όσοι ήταν επάνω στην επιφάνεια της Γης είδαν τον Ουράνιο Θόλο να ταλαντεύεται, τα Άστρα, την Σελήνη και τον Ήλιο να ταλαντεύονται και να αλλάζουν θέση.

Η λεπτή ηφαιστειακή τέφρα εκτοξεύθηκε σε τεράστια ύψη και σε πρωτοφανείς ποσότητες και η Στρατόσφαιρα καταλήφθηκε από εκατομμύρια κυβικά χιλιόμετρα λεπτής τέφρας, η οποία εμπόδιζε το Ηλιακό Φως να φθάσει στην επιφάνεια της Γης. Η θερμοκρασία, ειδικά στην περιοχή της Ευρώπης που επλήγη περισσότερο, έπεσε σε χαμηλά επίπεδα και η έλλειψη του ηλιακού φωτός επηρέασε αρνητικά την ανάπτυξη της χλωρίδας και της πανίδας που επέζησε από την καταστροφή.

Έτσι, αν και άνοιξε ο δρόμος για το Ρεύμα του Κόλπου, η μεταβολή του Κλίματος από την Παγετώδη Περίοδο στην μεταπαγετώδη δεν ήταν απότομη αλλά βαθμιαία.

Η Σκοτεινή Περίοδος κράτησε περίπου δύο χιλιάδες χρόνια, αλλά το κλίμα έφθασε στο άριστο επίπεδο μετά πέντε χιλιάδες χρόνια περίπου.

Στις περιοχές οι οποίες δέχθηκαν το κύριο βάρος της καταστροφής, το μεγαλύτερο μέρος του ανθρώπινου πληθυσμού τους εξοντώθηκε.

Όσοι επέζησαν, μετέδωσαν στους απογόνους τους την περιγραφή της Καταστροφής όπως την έζησε ο καθένας τους, ανάλογα με τη θέση της περιοχής τους σε σχέση με το σημείο της σύγκρουσης και τη γεωγραφική ιδιομορφία της κάθε περιοχής. Στην περιοχή του Τροπικού επικρατούν οι Ανατολικοί άνεμοι, ενώ στην περιοχή πέραν του 40° παραλλήλου Βόρεια επικρατούν οι Δυτικοί άνεμοι. Έτσι το κύριο βάρος των επιπτώσεων το δέχθηκε η Ευρώπη και η Εγγύς και η Μέση Ανατολή.

Οι Έλληνες, οι Τεύτονες, οι Κέλτες, οι Ουαλλοί, οι Αιγύπτιοι, οι Φοίνικες, οι Εβραίοι, οι Χαλδαίοι, οι Σουμέριοι, οι Ινδοί, οι Άραβες, οι Κινέζοι, διατήρησαν ζωηρή την ανάμνηση της Παγκόσμιας Καταστροφής.

Ο Μύθος του Δευκαλίωνα, το Έπος του Γιλγαμές, η Ιστορία της Κιβωτού του Νώε, το Έπος Voluspa της Βορείου Ευρώπης, είναι απόηχοι του φοβερού αυτού γεγονότος.

Οι Μάγια, οι οποίοι κατοικούσαν στην Κεντρική Αμερική, όπου επικρατούν οι Δυτικοί Άνεμοι, δεν αναφέρουν κατακλυσματικές βροχές αλλά τα σεισμικά και παλιρροϊκά φαινόμενα.

Αντίθετα, οι Αραουκανοί της Γουϊάνας, της Βόρειας Βραζιλίας και της Κολομβίας, περιγράφουν κατακλυσμό από καταρακτώδεις βροχές.

Μάλιστα, η Φυλή Macushi έχει ένα Μύθο παρόμοιο με το Μύθο του Δευκαλίωνα και της Πύρρας. (Το ζεύγος ανθρώπων, που επέζησε, έρριχνε πίσω του πέτρες που γίνονταν άνθρωποι.)

Οι Λαοί διατήρησαν την ανάμνηση της τρομερής πρόσκρουσης του Αστεροειδούς Α στην Γη. Οι Έλληνες, έπλασαν τον Μύθο του Φαέθωντα.

Στο Βιβλίο των Μάγια Chilam Balams, αναφέρεται :

« Και το Μεγάλο Φίδι σχίστηκε στον Ουρανό και δέρμα και κομμάτια από τα οστά του έπεσαν πάνω στη Γη... »

Το Έπος Voluspa, πανάρχαιο έπος της Βόρειας Ευρώπης, διηγείται:

« Από τον Νότο, ο Ήλιος, ο σύντροφος της Σελήνης, άγγιξε την άκρη του Ουρανού.

Ο Ήλιος, δεν γνώριζε τα δώματα του Η Σελήνη, δεν γνώριζε την ισχύ της Τα Άστρα, δεν γνώριζαν τις θέσεις τους... »

Η φοβερή Αναστάτωση του Πλανήτη και η καταβύθιση της Ατλαντίδος διατηρήθηκαν στους Μύθους πολλών Λαών.

Το παλιό Χρονικό των Τευτόνων της Friesland, Oer Lind Boek, αναφέρει :

« Και τότε ακολούθησε η καταστροφή...Η Γη άρχισε να τρέμει, σαν να έννοιωθε το τέλος που πλησίαζε. Τα βουνά έβγαζαν φλόγες.

Άλλα άρχιζαν να βυθίζονται και να γίνονται πεδιάδα, ενώ στην άλλη πλευρά της Γης άλλα βουνά εγεννώντο. Η Aldland που οι άνθρωποι της θάλασσας ονόμαζαν Atland, βυθίστηκε στα άγρια κύματα. Όλες οι κοιλάδες της και τα βουνά της καλύφθηκαν από θάλασσα...Τα δάση καίγονταν το ένα μετά το άλλο. Ο αέρας φύσαγε και ολόκληρη η Γη καλύπτετο από στάκτη. Νέα ποτάμια γίνονταν και οι προσχώσεις τους δημιουργούσαν νέα νησιά. Τα βάσανα της Τής κράτησαν τρία χρόνια και όταν πήγε καλύτερα, φάνηκαν τα τραύματά της.»

Ο Σκανδιναυικός Μύθος του Ragnarok, είναι ο απόηχος του τέλους της Εποχής των Παγετώνων και του Μεγάλου Κατακλυσμού.

« Ο ποταμός του πάγου Elivagar προχωρούσε αργά προς Νότο, φέρνοντας το σκότος και το κρύο.

Ο θεός Odin, έφτιαξε τους ανθρώπους από ξύλο και τους εγκατέστησε στο νησί Midgard.

(Η φυλή των Μάγια Quiches, στην Γουατεμάλα, διηγούνται και αυτοί, ότι η πρώτη φυλή των ανθρώπων φτιάχτηκε από ξύλο αλλά χάθηκε στον Κατακλυσμό.)

Οι Θεοί As έφτιαξαν μία άλλη Πρωτεύουσα, την Asgard.

Οι Θεοί As έδωσαν την τελευταία τους Μάχη με τις Δυνάμεις του Κακού.

Ο μοχθηρός Λύκος Fenrir καταβρόχθισε τον Ήλιο, ένα άλλο τέρας προκάλεσε έκλειψη της Σελήνης και η Γή έτρεμε τόσο δυνατά, που τα βουνά φαίνονταν σαν να κυματίζουν.

Ενώ γινόταν η Μάχη, το Φίδι, η Κόρη του Αρχηγού των Δυνάμεων του Κακού, εξαπέλυσε τα υπόγεια νερά και πλημμύρισαν η Midgard και η Asgard. Στην φοβερή Μάχη, χάθηκαν οι δύο As και οι Αντίπαλοι τους. Ο Θεός Sutr, ο Θεός της Φωτιάς, βρήκε την ευκαιρία να βυθίσει την Γή σε μία θάλασσα Φωτιάς.

Η Παγκόσμια Πυρκαγιά, έσβυσε μόνο με τα Νερά του Κατακλυσμού. »

Οι Ινδιάνοι της Βορείου Αμερικής έχουν και αυτοί τους δικούς τους Μύθους για τον Κατακλυσμό.

Οι Ινδιάνοι των Μεγάλων Λιμνών διηγούνται, ότι, όταν ήλθε ο Κατακλυσμός, ο Γενάρχης των Ινδιάνικων Φυλών, ο οποίος κατοικούσε προς την μεριά του Ανατέλλοντος Ήλιου, έφθασε στην Αμερική με μία Κιβωτό ύστερα από ταξίδι πολλών μηνών.

Οι Ινδιάνοι του Ποταμού Delaware, αφηγούνται, ότι, όταν ξέσπασε ο Κατακλυσμός στην γενέτειρά τους Netamaki πέραν από τον Μεγάλο Ωκεανό Kitahikaou, σώθηκαν μπαίνοντας σε μία Κιβωτό.

Οι Ινδιάνοι Mandan είχαν τοποθετημένη στο κέντρο του Χωριού την αναπαράσταση του Μεγάλου Κανό, με το οποίο σώθηκε στο Μεγάλο Κατακλυσμό ο Nu-Mohk-Muck-A-Nah (Ο Πρώτος ή ο Μόνος Άνθρωπος).

Στην Ετήσια Θρησκευτική τους Εορτή, ένα μέλος της Φυλής σκεπασμένο με άσπρη λάσπη αφηγείτο για την θλιβερή καταστροφή που συνέβη στην επιφάνεια της Γής, όταν την σκέπασαν τα νερά.

« Είμαι το μόνο πρόσωπο, που σώθηκε από την Παγκόσμιο Συμφορά », κατέληγε.

Οι Άραβες, διηγούνται, ότι οι προγονοί τους ήταν οι Adites και ο πρώτος αρχηγός τους ο Ad. Όλοι αυτοί χάθηκαν, όταν ήρθαν μαύρα σύννεφα και ξέσπασαν βροχές και ανεμοστρόβιλοι.

Η Κινέζικη Μυθολογία διατηρεί ζωννή την ανάμνηση της Μεγάλης Παγκόσμιας Καταστροφής: « Οι κολώνες του Ουρανού έσπασαν. Η Γή σείονταν μέχρι τα πιό βαθειά της θεμέλια. Ο Ήλιος, η Σελήνη και τα Άστρα άλλαξαν τις κινήσεις τους.

Η Γή έγινε κομμάτια και τα νερά τα κλεισμένα στο στήθος της πετάχτηκαν έξω με δύναμη και την πλημμύρισαν. Ο Άνθρωπος είχε εξεγερθεί εναντίον του Ουρανού.

Το Παγκόσμιο Σύστημα είχε ολοκληρωτικά διαταραχθεί. Ο Ήλιος χάθηκε, οι Πλανήτες άλλαξαν την πορεία τους και η Μεγάλη Αρμονία της Φύσεως διαταράχθηκε. »

Πριν 11.000 χρόνια η Μεγάλη Αρμονία της Φύσεως διαταράχθηκε και όπως λένε ο Πλάτων και οι Μύθοι, μιά Χώρα, η Ατλαντίς, βυθίσθηκε στα βάθη του Ατλαντικού Ωκεανού.

Μέχρι τώρα, παρά τις έρευνες, δεν βρέθηκε κανένα ίχνος αυτής της Χώρας, δεν υπάρχει καμία θετική απόδειξη για την ύπαρξη της και η Ατλαντίς συνεχίζει να βρίσκεται στα σύνορα του Μύθου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Πλάτωνος Διάλογοι : Κριτίας, Τίμαιος.
2. Πausανίου Ελλάδος Περιήγησις: Αχαϊκά.
3. L' ATLANTIDE, PROBLEMES FONDAMEND AUX DE L'ATLANTOLOGIE, Nicolas Jirof, Les Editions du Progres, Moscou, U.R.S.S., 1974.
4. Atlantis, The Anteluvian World, by Ignatius Donnelly, The Classic Illustrated Edition of 1882, Originally published: New York: Harper, 1882. Reprint. Copyright © 1985 by Crown Publishers, Inc. Published 1985 by Gramercy Publishing Company.
5. THE SECRET OF ATLANTIS, by Otto Muck, First Published in Germany under the title : Alles uber Atlantis, Copyright © 1976 by Econ Verlag GmbH Dusseldorf - Wien. Translation copyright © 1978 by William Collins Sons & Co Ltd and Quadrangle/The New York Times Book Co Inc Introduction copyright © 1978 by Peter Tompkins. First published in the UK 1978

Το κείμενο έγραψε ο Ιωάννης Αποστολόπουλος (ιατρός παθολόγος)

ΠΡΟΣΘΕΤΑ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

[ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΤΙΜΑΙΟΣ ►](#)

[ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ άνοδος και πτώση ►](#) (επιλογή από τα κείμενα τής Ε.Π. Μπλαβάτσκι)

[TO ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΧΑΜΕΝΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑΣ ►](#)

ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

**Άγνωστα στοιχεία για τον πολιτισμό και την βύθισή της
Γιώργος Α. Χαραλαμπίδης (Video - Youtube)**

Α΄ ΟΜΙΛΙΑ ►

Β΄ ΟΜΙΛΙΑ ►

Οι σύγχρονες θεωρίες για την χαμένη Ατλαντίδα

Οι κυνηγοί της χαμένης Ατλαντίδας θεωρούν τους διαλόγους τού Πλάτωνα «Κριτίας» και «Τίμαιος» ως την Παλαιά Διαθήκη της πίστης τους. Με «Καινή Διαθήκη» το βιβλίο του Ιγνάτιου Λογιόλα Ντονέλι (Donnelly, 3 Νοεμβρίου 1831 – Πρωτοχρονιά 1901) «Ατλαντίδα : Ο προκατακλυσμαίος κόσμος».

Γεννημένος στις ΗΠΑ, ο Ντονέλι ήταν ήδη δικηγόρος στην Φιλαδέλφεια, όταν, στα 25 του (1856), συμμετείχε στην δημιουργία της Nininger, μιας φιλόδοξης πόλης στην Μινεσότα, όπου οι μετανάστες θα έβρισκαν φιλικό περιβάλλον. Εξέδωσε εκεί και μια εφημερίδα που τυπωνόταν στα αγγλικά και τα γερμανικά, με προφανή σκοπό να προσελκύσει αποίκους. Έσπευσαν να κατοικήσουν εκεί περί τα χίλια άτομα αλλά μια οικονομική κρίση, το 1857, προκάλεσε πανικό και κύμα φυγής. Ο Ντονέλι έμεινε ο μοναδικός κάτοικος της Nininger. Στα 1858, κάποιοι επέστρεψαν αλλά η πόλη φυτοζωούσε. Στα 1889, το εκεί ταχυδρομείο διέκοψε την λειτουργία του. Σήμερα, στον χώρο υπάρχουν μόνο ερείπια και μια πινακίδα που δηλώνει το σημείο, όπου βρισκόταν το σπίτι του Ντονέλι.

Ο οποίος είχε μπει στην πολιτική και, από το 1863 μέχρι το 1869 εκλεγόταν με το ρεπουμπλικανικό κόμμα υποδιοικητής της πολιτείας και κόγκρεσμαν. Το 1870, αποχώρησε από τους ρεπουμπλικανούς και μετείχε σε μια κίνηση (κόμμα) που υποστήριζε τις μειονότητες, τους αγρότες και τους μικροκαλλιεργητές. Γύρισε στην πόλη Nininger και εξέδωσε εφημερίδα αντιμονοπωλιακής κατεύθυνσης που χτυπούσε αλύπητα τους τραπεζίτες και τους χρηματιστές ως εχθρούς του λαού.

Στα 1882, έγινε παγκόσμια γνωστός, όταν κυκλοφόρησε το βιβλίο του «Ατλαντίδα: Ο προκατακλυσμαίος κόσμος». Εξέδωσε και άλλα βιβλία αλλά παρέμεινε διάσημος για τα όσα έγραψε για την Ατλαντίδα. Στα 1888, κυκλοφόρησε βιβλίο του, με το οποίο προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν ήταν ο Σαίξπηρ που έγραψε τα περίφημα θεατρικά έργα αλλά ο Φράνσις Μπέικον (ο Βάκων των Ελλήνων). Πέθανε την πρωτοχρονιά του 1901, σε μια εποχή που προωθούσε την υποψηφιότητά του για πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Στο βιβλίο του για την Ατλαντίδα, ο Ντονέλι, προλογικά, δηλώνει ότι πρόθεσή του είναι να αποδείξει 13 αλήθειες:

1. Υπήρξε κάποτε στον Ατλαντικό ωκεανό, στην έξοδο της Μεσογείου, ένα μεγάλο νησί, ό,τι απέμεινε από μια «ατλαντική» ήπειρο, γνωστό στον αρχαίο κόσμο με το όνομα Ατλαντίδα.
2. Η περιγραφή του νησιού αυτού, όπως δίνεται στους διαλόγους του Πλάτωνα δεν είναι μύθος αλλά πραγματική ιστορία.

3. Η Ατλαντίδα ήταν η περιοχή, όπου ο άνθρωπος, από μια κατάσταση βαρβαρότητας, πέρασε στον πολιτισμό.
4. Στη διάρκεια του χρόνου, η Ατλαντίδα πυκνοκατοικήθηκε και εξελίχθηκε σε δυνατό κράτος που απλώθηκε στις ακτές του Κόλπου του Μεξικού, στους ποταμούς Μισισσιπή και Αμαζόνιο, στις ακτές της Νότιας Αμερικής, της Δυτικής Ευρώπης και της Δυτικής Αφρικής και ακόμα στην Μεσόγειο, τα Βαλκάνια, την Μαύρη Θάλασσα και την Κασπία, που αποικήθηκαν από εκπολιτισμένα έθνη.
5. Πρέπει ο Προκατακλυσμαίος κόσμος να ήταν ο Κήπος της Εδέμ, οι Κήποι των Εσπερίδων, τα Ηλύσια Πεδία, οι κήποι του Αλκίνοου (των Φαιάκων, όπου βρέθηκε ο Οδυσσέας), οι Δελφοί, ο Όλυμπος, η Asgard (ένας από τους εννέα κόσμους της σκανδιναβικής μυθολογίας) και όλες αντίστοιχες περιοχές που εμφανίζονται στις παραδόσεις των αρχαίων εθνών, αντιπροσωπεύοντας την καθολική μνήμη ενός μεγάλου εδάφους, όπου η πρώτη ανθρωπότητα κατοίκησε ειρηνικά και ευτυχισμένη.
6. Οι θεοί και οι θεές των αρχαίων Ελλήνων, των Φοινίκων, των Ινδουιστών και των Σκανδιναβών ήταν απλά οι βασιλιάδες και βασίλισσες, ενώ οι ήρωες Άτλαντες και οι πράξεις τους που αποδίδονται στην μυθολογία απηχούν μια ταραγμένη ανάμνηση πραγματικών ιστορικών γεγονότων.
7. Οι μυθολογίες της Αιγύπτου και του Περού αντιπροσωπεύουν την αρχική θρησκεία στην Ατλαντίδα, η οποία ήταν ηλιολατρεία.
8. Η πιο παλιά αποικία των Ατλάντων πιθανώς ήταν η Αίγυπτος, της οποίας ο πολιτισμός αποτελούσε αναπαραγωγή εκείνου της Ατλαντίδας.
9. Η Μέση Χαλκοκρατία στην Ευρώπη προήλθε από την Ατλαντίδα, ενώ οι Άτλαντες ήταν οι πρώτοι που χρησιμοποίησαν το σίδηρο.
10. Το φοινικικό αλφάβητο, μήτρα όλων των ευρωπαϊκών αλφαβήτων, προήλθε από το αλφάβητο της Ατλαντίδας, που, επίσης μεταβιβάστηκε στους Μάγιας της Κεντρικής Αμερικής.
11. Στην Ατλαντίδα υπήρξε το υπόβαθρο της Αρίας ή Ινδοευρωπαϊκής ομοεθνίας καθώς επίσης και των σημιτικών λαών και ενδεχομένως και των Τυρηνικών φυλών.
12. Η Ατλαντίδα χάθηκε από φοβερή καταστροφή, καθώς όλο το νησί βυθίστηκε στον ωκεανό μαζί με σχεδόν όλους τους κατοίκους του.
13. Κάποιοι διασωθέντες έφεραν σε Ανατολή και Δύση την είδηση της τρομερής καταστροφής, η οποία επέζησε στον χρόνο, με τις παραδόσεις διαφορετικών εθνών στον παλιό και στον νέο κόσμο, για την Πλημμύρα και τον Κατακλυσμό.

Πολλές από τις θεωρίες του είναι η πηγή πολλών σύγχρονων αντιλήψεων που έχουμε για την Ατλαντίδα, όπως ο πολιτισμός και η τεχνολογία πέρα από το χρόνο, η προέλευση όλων των σημερινών φυλών και πολιτισμών, ένας εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στο καλό και το κακό, κ.λ.π. Μεγάλο μέρος της θεωρίας του Ντονέλι σε ότι αφορά την Ατλαντίδα ως εξήγηση για δήθεν ομοιότητες ανάμεσα στους αρχαίους πολιτισμούς του Παλαιού και του Νέου Κόσμου, το εμπνεύστηκε από τις δημοσιεύσεις τού Καρόλου Ετιέν Μπρασέρ ντε Μπουρμπούργκ (Charles Étienne Brasseur de Bourbourg) και την έρευνα του Αυγούστου Λε Μπλονζόν στο Γιουκατάν (χερσόνησο τού Μεξικού).

Ο Γάλλος αββάς Μπρασέρ (1814 - 1874) υπήρξε συγγραφέας, λαογράφος, ιστορικός και αρχαιολόγος, ειδικός στα πράγματα της Κεντρικής Αμερικής, όπου πραγματοποίησε έρευνες, ιδίως για τους Μάγια και τους Αζτέκους. Ουσιαστικά είναι ο ιδρυτής της ψευδοεπιστήμης του «μαγισμισμού», όπως αποκλήθηκε. Στα 1862, δημοσίευσε σε επίσημο μεξικανικό έντυπο, κείμενο με το οποίο εξέφραζε την πεποίθηση ότι η χαμένη Ατλαντίδα που περιγράφεται στα κείμενα του Πλάτωνα, είχε υπάρξει και είχε αναπτύξει υψηλό επίπεδο πολιτισμού, πριν να εμφανισθούν οι ασιατικοί και ευρωπαϊκοί πολιτισμοί. Και υποστήριξε ότι λέξεις και εκφράσεις ευρωπαϊκών και της περσικής γλωσσών προέρχονται από γλώσσες αυτοχθόνων της Αμερικής. Ο Μπρασέρ επανήλθε το 1866 με νέο βιβλίο, εικονογραφημένο με καλλιτεχνικές αναπαραστάσεις, προσπαθώντας να αποδείξει στενή σχέση στην τέχνη και την αρχιτεκτονική των Μάγια και των αρχαίων Ελλήνων και Ρωμαίων.

Υποτίθεται ότι όλα είχαν κοινή προέλευση την Ατλαντίδα. Η εικονογράφηση υπονομεύτηκε και η θεωρία κατέπεσε αλλά οι πρώτες εντυπώσεις έμειναν. Στα 1868, ο Μπρασέρ επανήλθε με το βιβλίο του «Τέσσερα γράμματα για το Μεξικό», όπου εξηγούσε την ιστορία της Ατλαντίδας ερμηνεύοντας μύθους των Μάγια.

Οι θεωρίες του Μπρασέρ επηρέασαν βαθύτατα τον Αύγουστο ντε Μπλονζόν (1825 – 1908), φωτογράφο, αντικέρ και ερασιτέχνη αρχαιολόγο που ερεύνησε με φανατισμό τα ερείπια της προκολομβιανής Αμερικής. Κυρίως, εστίασε στα βόρεια της χερσονήσου του Γιουκατάν, στον πολιτισμό των Μάγια. Οι ιδέες του θεωρήθηκαν εκκεντρικές, καθώς έγραψε την «ιστορία του πολιτισμού των Μάγια», φτάνοντας στο σημείο να ισχυριστεί ότι είχαν επαφή με την χαμένη Ατλαντίδα και την αρχαία Αίγυπτο. Και ακόμα, ότι οι ρίζες του τεκτονισμού βρίσκονται στους Μάγια. Οι θεωρίες του απαξιώθηκαν από την επιστημονική κοινότητα αλλά, τόσο αυτός, όσο και ο Μπλασέρ, έβαλαν τα λιθάκια για την οικοδόμηση της κοσμοθεωρίας του Ντονέλι. Στο βιβλίο του («Ατλαντίδα : Ο προκατακλυσμαίος κόσμος») συγκεντρώνονται επιχειρήματα από όλες τις επιστήμες που μπορούν να στοιχειοθετήσουν την ύπαρξη καταποντισμένης ηπείρου στον Ατλαντικό ωκεανό, «ακριβώς εκεί» που ο Πλάτων τοποθετούσε την χαμένη πολιτεία. Ανάμεσα στα άλλα, υποθέτει ότι η παρουσία διαφόρων φυτών και ζώων στον πλανήτη ερμηνεύεται μόνο αν υπήρχε στον Ατλαντικό μια ζώνη στεριάς. Τα πιο σημαντικά, όμως, από τα επιχειρήματά του αντλούνται από τις ομοιότητες που ο ίδιος πίστευε ότι υπάρχουν ανάμεσα σε πολιτισμούς που, χωρίς την Ατλαντίδα, είναι αδύνατον να είχαν επαφή μεταξύ τους. Και αναφέρεται στους μύθους των λαών της Άπω Ανατολής, των Ινδιάνων της Αμερικής και των κατοίκων της Μεσοποταμίας για τον κατακλυσμό, που σε πολλά σημεία μοιάζουν. Μόνη πιθανή ερμηνεία, πιστεύει ο Ντονέλι, είναι ότι όλοι αυτοί οι μύθοι είχαν κοινή πηγή την Ατλαντίδα και διαδόθηκαν στην υφήλιο από εκείνους που επέζησαν του καταποντισμού.

Ο Αύγουστος ντε Μπλονζόν είναι υπεύθυνος για μια ακόμα βυθισμένη ήπειρο: Την Μου. Πρόκειται για μια υποθετική ήπειρο που υποτίθεται ότι βρισκόταν σε κάποιον από τους ωκεανούς αλλά εξαφανίστηκε στην αυγή της ανθρωπότητας. Ο Μπλονζόν ισχυριζόταν ότι πολλοί αρχαίοι πολιτισμοί, όπως αυτοί της Αιγύπτου και της Κεντρικής Αμερικής δημιουργήθηκαν από τους πρόσφυγες της Μου, η οποία βρισκόταν στον Ατλαντικό. Υποστήριξε ότι είχε μεταφράσει τις γραφές των αρχαίων Μάγια, στο Γιουκατάν: Αποδείκνυαν ότι ο πολιτισμός τους ήταν ανώτερος από αυτούς των «μεταγενέστερων» της Αιγύπτου και της Ελλάδας. Και έμαθε την ιστορία μιας μεγάλης ηπείρου, της Μου. Συνέδεσε με την χαμένη Ατλαντίδα, την οποία

μετέτρεψε σε μια ήπειρο που υποτίθεται ότι βυθίστηκε στον Ατλαντικό Ωκεανό.
Γράφει :

«Στην πορεία μας προς τα δυτικά, πέρα από τον Ατλαντικό, περνάμε πάνω από το σημείο όπου υπήρχε κάποτε το καμάρι και η ζωή του ωκεανού, το ομοσπονδιακό κράτος της Μου. Κατά την εποχή που έχουμε υπόψη μας, δεν είχε ακόμα δεχτεί την οργή της ηφαιστειακής φωτιάς, της οποίας την μανία έπεσε θύμα. Η περιγραφή της χώρας αυτής είχε δοθεί στον Σόλωνα από τους ιερείς της Σαΐδας. Την καταστροφή της από σεισμούς και την βύθισή της καταγράφει ο Πλάτων στον Τίμαιό του και την έχουν επαναλάβει τόσες φορές, ώστε είναι άχρηστο να επιβαρύνουμε αυτές τις σελίδες με μια ακόμα επανάληψη».

Κατά τον Μπλονζόν, ο πολιτισμός της Αιγύπτου δημιουργήθηκε από την βασίλισσα Μου, πρόσφυγα που διασώθηκε κατά τον καταποντισμό της ηπείρου.

Άλλοι πρόσφυγες κατέφυγαν στην Κεντρική Αμερική και δημιούργησαν την χώρα των Μάγια.

Ο James Churchward (1851-1936), όμως, σε μια σειρά από βιβλία, τοποθέτησε την Μου στον Ειρηνικό ωκεανό. Υποστήριξε ότι, όταν ήταν στρατιώτης στην Ινδία, έγινε φίλος ενός υψηλόβαθμου ιερέα που του έδειξε πήλινες πινακίδες, ψημένες στον ήλιο, γραμμένες στην γλώσσα «Νάγκα – Μάγια» που «μόνο δυο άτομα στην Ινδία» μπορούσαν να διαβάσουν. Στα 1931, έγραψε ότι οι γνώσεις του προέρχονται από αυτές τις δυο πινακίδες και 2.500 πέτρινες πλάκες που του είχε διαθέσει ένας γνωστός εκείνη την εποχή ορυκτολόγος. Σύμφωνα με αυτές, ένας σπουδαίος πολιτισμός είχε αναπτυχθεί στην Μου, που είχε 64.000.000 κατοίκους κατά την στιγμή της καταβύθισής της, 12.000 χρόνια πριν. Και ισχυρίστηκε ότι από την Μου κατάγονται οι μεγάλοι πολιτισμοί της Αιγύπτου, της Ελλάδας, της Κεντρικής Αμερικής, της Ινδίας, της Βερμανίας και άλλων. Και από εκεί διαδόθηκε η μεγαλιθική αρχιτεκτονική. Σε απόδειξη των ισχυρισμών του, αναφέρθηκε σε σύμβολα από όλο τον κόσμο, στα οποία είδε κοινά θέματα των πτηνών, την σχέση της Γης και του Ουρανού, και κυρίως τον Ήλιο. Και ανέφερε ότι ο βασιλιάς της Μου ήταν ο θεός Ρα των Αιγυπτίων. Τόση ήταν η επίδραση των όσων έγραψε, ώστε ο Κεμάλ Ατατούρκ πείσθηκε ότι η Μου ήταν η αρχική πατρίδα των Τούρκων !

Σήμερα, η επιστήμη έχει απορρίψει όλα τα περί ύπαρξης και καταβύθισης της Μου αλλά η γύρω από αυτήν φιλολογία έθρεψε νέες εκδοχές και θεωρίες.

Υπεραπλουστευμένα, η Μου δεν ήταν άλλη από την Λεμουρία, την ήπειρο που βρισκόταν στον Ινδικό ωκεανό, τον κατά τον Ηρόδοτο, Ατλαντικό.

Τον Σεπτέμβριο του 1875, η Έλενα Πέτροβνα Μπλαβάτσκι (1831 – 1891), κοσμογυρισμένο μέντιουμ, ίδρυσε την Θεοσοφική Εταιρεία, στη συνέχεια επισκέφτηκε την Ινδία και στα 1888 έγραψε το βιβλίο «Η μυστική δοξασία», όπου εξηγούσε την κοσμοθεωρία της, την οποία είχε διδαχτεί από τους Μαχάτμα του Θιβέτ, που της μιλούσαν μάλλον τηλεπαθητικά. Πηγή της, έγραψε, ήταν το «Βιβλίο των Ντιζόν» που η ίδια ονειρεύτηκε ότι ήταν γνήσιο Ατλάντιο κείμενο που είχε διασωθεί στο Θιβέτ. Ανάμεσα σε άλλα, η Μπλαβάτσκι εξιστορούσε και την ιστορία της ανθρωπότητας, την οποία χώριζε σε επτά «ρίζες – φυλές». Τρίτη «ρίζα – φυλή ήταν η Λεμούρια που έζησε πριν από 18,5 εκατομμύρια χρόνια ! Μετά και την δημιουργία των θηλαστικών, μερικοί Λεμούριοι στράφηκαν στην κτηνοβασία. Οι θεοί, κατάπληκτοι από την συμπεριφορά τους, βύθισαν την Λεμουρία στον ωκεανό και δημιούργησαν μία «Τέταρτη Ρίζα Φυλή», προικισμένη με τεράστια διάνοια. Ήταν η φυλή των Ατλάντων που έζησαν πριν από δέκα με δώδεκα εκατομμύρια χρόνια.

Πέμπτη η «ρίζα – φυλή» ήταν αυτή των Αρίων που ξεκίνησε να υπάρχει στην Ασία, πριν από περίπου ένα εκατομμύριο χρόνια.

Η επιστήμη παρέλαβε τα γραπτά της κυρίας Μπλαβάτσκι και τα ξετίναξε αλλά οι θεοσοφιστές την θεωρούν μεγάλη προφήτη. Και, αργότερα, ο Ουίλιαμ Σκοτ Έλιοτ ισχυρίστηκε ότι Λεμουρία και Ατλαντίδα ταυτίζονται.

Υπήρξαν και ορισμένα συγγραφείς Ταμίλ της Ινδίας που αναφέρθηκαν στην Λεμουρία. Οι απόψεις τους διαφέρουν αλλά όλοι μοιράζονται την κοινή πεποίθηση ότι μια ήπειρος υπήρχε στους αρχαίους χρόνους και βυθίστηκε κάτω από τον ωκεανό, ως αποτέλεσμα ενός γεωλογικού φαινομένου ή ενός κατακλυσμού.

Φυσικά, δεν υπάρχουν επιστημονικά στοιχεία που να στηρίζουν αυτούς τους ισχυρισμούς. Στα 1938, ο James Bramwell δημοσίευσε το βιβλίο του «Χαμένη Ατλαντίδα», όπου προσπάθησε να συγκεντρώσει τα ως τότε «γνωστά», από τον Πλάτωνα ως τον Ντονέλι, υποστηρίζοντας ότι, για πολλούς η πραγματική αξία της Ατλαντίδας βρίσκεται στο ότι είναι το σύμβολο μιας Χρυσής Εποχής, καθώς και το μέσο διαφυγής στον κόσμο της μαγείας και του ρομαντισμού. Στο ίδιο βιβλίο, περιγράφεται η Λεμουρία ως μια ήπειρος που καταλάμβανε μεγάλο μέρος του Νότιου Ειρηνικού, ενώ οι Λεμούριοι θεωρούνται μια από τις πρωταρχικές φυλές της ανθρωπότητας.

Σύμφωνα με τον Bramwell, οι Λεμούριοι είναι οι πρόγονοι της Ατλαντίδας, που επέζησαν από την περίοδο της «γενικής φυλετικής παρακμής που επηρέασε την Λεμουρία» κατά τα τελευταία στάδια της εξέλιξής της. Επίλεκτο τμήμα των Λεμούριων αποτελούσαν οι Άτλαντες. Λεμούριοι, Άτλαντες, και Άριοι είναι πρωταρχικές φυλές της ανθρωπότητας»,

Υπάρχει και νεότερη εκδοχή, αυτή της αρχαιολόγου Κάρλα Σέιζ (Carla Sage) που από το 2003 υποστήριξε ότι η χαμένη Ατλαντίδα είναι θαμμένη κάτω από την άμμο της Σαχάρας. Η αρχαιολόγος επισημαίνει ότι, σύμφωνα με τις αρχαίες πηγές, οι αρχαίοι πολιτισμοί, μινωκός, μηκηναϊκός και αιγυπτιακός, βρίσκονταν σε επαφή και είχαν εμπορικές ανταλλαγές μεταξύ τους αλλά και με την Ατλαντίδα. Αυτό καθιστά αδύνατο να ήταν στον Ατλαντικό η Ατλαντίδα. Το λιμάνι της μάλλον βρισκόταν στον κόλπο της Σίδρας (Σύρτη, στη Λιβύη). «Η Ατλαντίδα ήταν σαφώς σε κοντινή απόσταση και σε επαφή με την Τροία και τις άλλες πόλεις και κράτη της Μεσογείου», λέει: «Καταστράφηκε, όχι από πλημμύρες, σεισμό ή ηφαιστεια αλά από την προοδευτική εξάπλωση της άμμου της ερήμου που έπνιξε τον πολιτισμό της. Την κατάπιαν οι αμμόλοφοι».

Η dr Sage αναφέρει ότι οι βεδουίνοι της ερήμου, ειδικά μετά από αμμοθύελλες, έχουν δει μαρμάρινες κολόνες να εξέχουν στους αμμόλοφους, κυρίως νότια της Αλγερίας. Και είναι γνωστό ότι, παλαιότερα, η Σαχάρα είχε εύκρατο κλίμα:

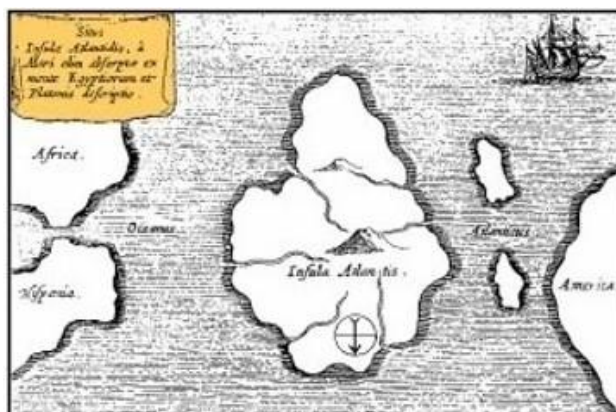
«Έντεκα με δώδεκα χιλιάδες χρόνια πριν, όταν κατά τους αρχαίους Έλληνες άνθισε η Ατλαντίδα άνθησε, η Σαχάρα ήταν καταπράσινη και εύφορη γη », εξηγεί.

Και χαρακτηριστικά σε βράχους της Σαχάρας απεικονίζουν καμηλοπαρδάλεις, ενώ οι αρχαιολόγοι έχουν επίσης εντοπίσει εικονογράμματα εξημερωμένων ζώων, ιππύλατα άρματα, καθώς και μεγάλα τροχόσπιτα - επιβεβαιώνοντας ότι το εμπόριο διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στην περιοχή. Αλλά ο γρήγορος μετασχηματισμός της περιοχής από επίγειο παράδεισο σε άνυδρη έρημο, έγινε αιτία να εξαλειφθεί η γεωργία και να αφανιστούν τα ζώα. Η άμμος έκανε αδύνατα τα ταξίδια και τα караβάνια έπαψαν να διασχίζουν την πια έρημο. Ήταν γύρω στα 100 π.Χ., όταν οι άνθρωποι της περιοχής άρχισαν να χρησιμοποιούν καμήλες για τις μεταφορές τους

και το εμπόριο, -καινοτομία που ήταν άγνωστη την εποχή των Ατλάντων. Οπότε, ο Πλάτων μετέ-φερε λανθασμένα την αιτία της καταστροφής: Η Ατλαντίδα δεν χάθηκε εξαιτίας του νερού αλλά από την έλλειψη νερού. Άλλωστε, επισημαίνει η αρχαιολόγος, από το 1912, ο καθηγητής Alfred Wegener απέδειξε ότι οι ανατολικές ακτές της Αμερικής από την μία και οι δυτικές της Ευρώπης και της Αφρικής από την άλλη, ταιριάζουν τέλεια μεταξύ τους. Άρα κάποτε οι ήπειροι αυτές ήταν ενωμένες και κάποιες τεκτονικές αλλαγές τις έκαναν να διαχωριστούν. Οπότε, άλλος γεωλογικός σχηματισμός δεν χωράει κάπου ανάμεσα τους, στον Ατλαντικό. Άρα και η Ατλαντίδα δεν ήταν εκεί.

Κατά την εκδοχή του Ρώσου Ν. Σ. Βέτσινκιν, αιτία της καταστροφής της Ατλαντίδας ήταν η πτώση ενός μετεωρίτη στην θάλασσα : Προκλήθηκε παλιρροϊκό κύμα που έπνιξε την χαμένη πολιτεία. Ο ερευνητής επικαλείται αρχαία κινέζικα χρονικά που αναφέρουν ότι ο ουρανός άρχισε ξαφνικά να πέφτει προς τα βόρεια, ο Ήλιος, η Σελήνη και τα αστέρια άλλαξαν τροχιές και η Γη κλονίστηκε. Πρόκειται για αναφορά σε ταλάντευση της Γης, γεγονός που αποτελεί τη μοναδική εξήγηση των φαινομένων αυτών. Υπάρχουν επίσης δυο αιγιματικοί αστρονομικοί χάρτες που βρέθηκαν στην οροφή του τάφου του Σενμούθ, αρχιτέκτονα τής φαραώ Χατσεπσούτ : Ο ένας απεικονίζει το σημεία του ορίζοντα σε σωστή διάταξη, ενώ ο άλλος το απεικονίζει ανεστραμμένο, σαν ο άξονας της Γης να είχε υποστεί κλίση. Και ακόμα, στον πάπυρο του Χάρρις (εποχής λίγο μετά τον θάνατο του φαραώ Ραμσή Γ΄, 1156 π.Χ.) συμπεραίνεται κλίση του άξονα της Γης.

Η περιπέτεια της χαμένης Ατλαντίδας : από τον Πλάτωνα μέχρι την εποχή μας Βάλια Παπαναστασοπούλου *

« Άκουσε λοιπόν, Σωκράτη, μία ιστορία, η οποία, αν και φαίνεται παράξενη, είναι εξολοκλήρου αληθινή, όπως ο Σόλων, ο σοφότερος από τους Επτά, είπε κάποτε ».
(Τίμαιος, 20.e.1).

Με αυτά τα λόγια ξεκινάει ο Κριτίας την αφήγησή του σχετικά με την χαμένη Ατλαντίδα στον περίφημο διάλογο του Πλάτωνα, Τίμαιο. Αυτή η γοητευτική ιστορία άσκησε μεγάλη επίδραση στους ερευνητές από πολύ νωρίς και τους διαίρεσε σε δύο κυρίως στρατόπεδα: εκείνους που θεωρούν την αφήγηση ως το μεγαλύτερο ψέμα στην ιστορία της λογοτεχνίας και αυτούς που είναι πεπεισμένοι πως πρόκειται για μία ιστορική πραγματικότητα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αναπτύχθηκαν αμέτρητες θεωρίες και ερμηνείες που άλλοτε μένουν πιστές στο κείμενο του Πλάτωνα και άλλοτε ξεφεύγουν από αυτό.

Ο μύθος και οι γραπτές πηγές του

Οι μοναδικές αρχαίες πηγές που αφορούν στον μύθο της Ατλαντίδας και οι οποίες έφτασαν έως και εμάς προέρχονται από την Αίγυπτο και την Ελλάδα. Οι αιγυπτιακές πηγές είναι έμμεσες, καθώς δε σώθηκαν, αλλά γνωρίζουμε την ύπαρξη τους, γιατί απετέλεσαν την πηγή των διατηρημένων ελληνικών πηγών. Δυστυχώς, όμως και αυτές οι πηγές είναι μικρής έκτασης και συχνά όχι ιδιαίτερα σαφείς. Τα κείμενα, όπου εμφανίζεται το όνομα Ατλαντίς προέρχονται από το φιλόσοφο Πλάτωνα (427-347 π.Χ.). Πρόκειται για τους διαλόγους του, Κριτίας και Τίμαιος, όπου μας πληροφορεί λεπτομερώς για την ιστορία ενός υψηλού και ακμαίου πολιτισμού με θεϊκή καταγωγή, ο οποίος έζησε σε ένα νησί έξω από τις Ηράκλειες στήλες. Η ιστορία πρέπει να γράφτηκε ανάμεσα στο 359 π.Χ., όταν ο Πλάτων επέστρεψε στην Αθήνα από τη Σικελία και το 351 π.Χ., οπότε και πέθανε σε ηλικία 81 ετών. Εξυπηρετεί μόνο σαν μία μικρή εισαγωγή στην ιστορία του πολέμου ανάμεσα στην Ατλαντίδα και την προϊστορική Αθήνα και δεν αποτελεί το κύριο θέμα του διαλόγου Τίμαιος, ο οποίος στην πραγματικότητα είναι μία συζήτηση γύρω από την περιγραφή της δημιουργίας του κόσμου και την ερμηνεία των φυσικών φαινομένων.

Η μικρή ιστορία στον Τίμαιο (23d- 25d) αποτελεί μία πρόγευση για την διήγηση, η οποία επανεμφανίζεται στον Κριτία (113c-121c). Στην εκδοχή του Τίμαιου βλέπουμε έναν ιερέα της Σαΐδος στην Αίγυπτο να διηγείται στο Σόλωνα τα σχετικά με τον πόλεμο των Αθηναίων με τους Άτλαντες, εξαιτίας της απουσίας οποιασδήποτε άλλης πληροφόρησης ή παράδοσης ανάμεσα στους Έλληνες σχετικής με αυτό το θέμα.

Από την άλλη πλευρά, ο Κριτίας παρέχει μία λεπτομερή περιγραφή του χαμένου νησιού και των κατοίκων της, όπως επίσης πληροφορίες σχετικές με τους αρχαίους Αθηναίους. Και οι δύο διάλογοι πραγματοποιούνται ανάμεσα στο Σωκράτη, τον Ερμοκράτη, τον Τίμαιο και τον Κριτία και προφανώς λειτουργούν ως απάντηση σε προγενέστερη ομιλία του Σωκράτη σχετικά με τις ιδανικές πολιτείες, όπου ο Τίμαιος και ο Κριτίας συμφωνούν να διασκεδάσουν τον Σωκράτη με μία ιστορία που «δεν είναι μύθος, αλλά αληθινή ιστορία».

Ο Πλάτων για να ενισχύσει την αυθεντικότητα της αφήγησής του, μέσω των λόγων του Κριτία, επιμένει ότι χρησιμοποίησε μία αρχαία αιγυπτιακή πηγή. Συγκεκριμένα, ο Κριτίας αναφέρει πως είχε ακούσει την ιστορία από τον παππού του που επίσης ονομαζόταν Κριτίας. Αυτός με τη σειρά του την είχε ακούσει από το μεγάλο νομοθέτη Σόλωνα, ο οποίος έζησε μεταξύ του 640-560 π.Χ. Ο Σόλων άκουσε την ιστορία κατά τη διάρκεια ενός από τα ταξίδια του στην Αίγυπτο από τους ιερείς του ναού της Νεΐθ στην Σαΐδα, ενώ φεύγοντας πήρε μαζί του και ένα αντίγραφο της ιστορίας γραμμένο στα αρχαία αιγυπτιακά, το οποίο μετέφρασε αργότερα ο ίδιος. Η ιστορία αναφέρεται στη διαμάχη ανάμεσα στους Αθηναίους και τους κατοίκους του νησιού της Ατλαντίδας 9000 χρόνια πριν από την εποχή του Πλάτωνα. Προφανώς, η γνώση του μακρινού παρελθόντος είχε ξεχαστεί από τους Αθηναίους της εποχής του Σόλωνα, αλλά οι Αιγύπτιοι ιερείς την αναμετέδωσαν στον Αθηναίο νομοθέτη. Οι πηγές αναφέρουν τα εξής:

Η Ατλαντίδα βρισκόταν κάτω από την κυριαρχία του Ποσειδώνα, του παντοδύναμου θεού της θάλασσας, ύστερα από το μοίρασμα της γης που έκαναν οι θεοί μεταξύ τους. Όταν ο Ποσειδώνας ερωτεύτηκε την θνητή Κλειτώ, την κόρη του Εβήνορα και της Λευκίπης, κατασκεύασε μία κατοικία στην κορυφή ενός λόφου που βρισκόταν

κοντά στο μέσο του νησιού και περιέβαλε την κατοικία αυτή με εναλλασσόμενους δακτυλίους, δύο ξηράς και τρεις θάλασσας απομονώνοντας και προστατεύοντας παράλληλα την αγαπημένη του. Επίσης, έφερε πηγές ζεστού και κρύου νερού.

Η Κλειτώ γέννησε πέντε ζευγάρια διδύμων αγοριών, τα οποία έγιναν αργότερα οι πρώτοι ηγεμόνες της Ατλαντίδας. Το νησί μοιράστηκε από τον Ποσειδώνα σε δέκα μέρη ανάμεσα στους αδελφούς και ο μεγαλύτερος, που ονομαζόταν Άτλας έγινε ο πρώτος βασιλιάς της Ατλαντίδας διατηρώντας τον έλεγχο του κεντρικού λόφου και των γύρω περιοχών. Από αυτόν πήρε το όνομά του το νησί καθώς επίσης και ο ωκεανός. Τα αδέρφια και οι απόγονοι των δέκα βασιλικών οίκων κυβέρνησαν πολλά νησιά και ακόμη και τους ανθρώπους της Μεσογείου που ζούσαν δυτικά της Αιγύπτου.

Στην κορυφή του κεντρικού λόφου κτίστηκε ένας ναός προς τιμήν του Ποσειδώνα. Εκεί στεγαζόταν ένα γιγάντιο χρυσό άγαλμα του Ποσειδώνα, το οποίο παρίστανε το θεό της θάλασσας να οδηγεί ένα άρμα που το έσερναν φτερωτά άλογα. Σε αυτό το σημείο οι αρχηγοί της Ατλαντίδας έρχονταν για να συζητήσουν τους νόμους, να διεκπεραιώσουν κρίσεις και να αποτίσουν φόρο τιμής στον Ποσειδώνα. Για την διευκόλυνση των μετακινήσεων και του εμπορίου διανοίχθηκε ένα υδάτινο κανάλι που διέσχιζε κάθετα τους δακτυλίους της θάλασσας και της ξηράς και κατευθυνόταν νότια καταλήγοντας στην θάλασσα. Η πόλη της Ατλαντίδας βρισκόταν μόλις έξω από τον εξωτερικό δακτύλιο του νερού και εξαπλωνόταν κατά μήκος της πεδιάδας. Ήταν μία στενά κατοικημένη περιοχή, όπου ζούσε η πλειονότητα του συνολικού πληθυσμού του νησιού.

Πέρα από την πόλη απλωνόταν μία εύφορη πεδιάδα, η οποία περιβαλλόταν από ένα ακόμη κανάλι, το οποίο χρησιμοποιείτο για να συλλέγει νερό από τα ποτάμια και τους χείμαρρους που κατέβαιναν από τα βουνά. Οι κάτοικοι της Ατλαντίδας κατείχαν έναν τεράστιο πλούτο, αφού διέθεταν όλα τα είδη των αγαθών σε άφθονες ποσότητες. Πέρα από τις σοδειές, το νησί είχε όλα τα είδη κοπαδιών, φρούτων, ξηρών καρπών, μετάλλων και ξυλείας. Μία αφθονία ζώων, συμπεριλαμβανομένων και των ελεφάντων κατέκλυζε το νησί.

Η φυλή των Ατλάντων ήταν δυνατή και υγιής, είχε όλες τις ηθικές αρετές και ζούσε ειρηνικά και με απλότητα για όσο διάστημα η θεϊκή τους φύση υπερίσχυε. Αυτό κράτησε για πολλές γενιές, έως ότου η ισχύς και η απληστία άρχισε να τους διαφθείρει. «Όταν η ανθρώπινη φύση άρχισε να επικρατεί», έγιναν αμαρτωλοί και κατακλύστηκαν από τα εγκλήματα. Άρχισαν να κάνουν πολέμους με τον υπόλοιπο κόσμο και υπέταξαν άλλους λαούς κάτω από την σκληρή δύναμή τους. Μόνο οι Αθηναίοι κατάφεραν με τη στρατιωτική τους αρετή και την ηθική τους ισχύ να νικήσουν την Ατλαντίδα και να τη σταματήσουν να ελέγχει τον υπόλοιπο κόσμο. Παράλληλα, ο Δίας βλέποντας αυτή την ανηθικότητα των κατοίκων της Ατλαντίδας συγκάλεσε τους υπόλοιπους θεούς σε συμβούλιο, για να καθορίσουν μία τιμωρία, η οποία θα ήταν και η πλέον αρμόζουσα. Το κείμενο του Τίμαιου διακόπτεται απότομα σε αυτό το σημείο, αλλά από την σύντομη αφήγηση στον Κριτία πληροφορούμαστε πως ο θυμός των θεών ήταν τελικά τόσο ισχυρός, ώστε το νησί καταστράφηκε μέσα σε μία μέρα και μία νύχτα από σεισμούς και στην συνέχεια καταποντίστηκε στα βάθη της θάλασσας, αφήνοντας πίσω του μόνο μία μάζα από λάσπη, την οποία ήταν αδύνατον να διαπλεύσουν τα πλοία.

Ο αντίκτυπος τής αφήγησης

Όπως κατέστη σαφές, η ιστορία της Ατλαντίδας ξεκίνησε με έναν λογοτεχνικό τρόπο μέσα από τους δύο διαλόγους του Πλάτωνα και στον μεγάλο Έλληνα φιλόσοφο οφείλουμε το μύθο της Ατλαντίδας, αυτή τη στοιχειωμένη ιστορία ενός αρχαίου νησιωτικού πολιτισμού, ο οποίος εξαφανίστηκε εξαιτίας μίας μεγάλης φυσικής καταστροφής. Από την στιγμή που για πρώτη φορά εκδόθηκε η ιστορία του Πλάτωνα, οι άνθρωποι γοητεύτηκαν και προβληματίστηκαν από αυτήν και προσπάθησαν είτε να την ερμηνεύσουν ως ένα απλό παραμύθι είτε να την αιτιολογήσουν, εντοπίζοντας τα κατάλοιπα του χαμένου νησιού. Αυτές οι δύο τάσεις είναι δυνατό να ανιχνευτούν πολύ νωρίς, ακριβώς μία γενιά μετά το θάνατο του Πλάτωνα.

Ο Αριστοτέλης (384-322 π.Χ.), μαθητής του Πλάτωνα συνέκρινε την ιστορία της Ατλαντίδας με την αφήγηση του Ομήρου για το τείχος, το οποίο οι Αχαιοί έκτισαν γύρω από το στρατόπεδό τους στην Τροία και που καταστράφηκε λίγο αργότερα με θεϊκή επέμβαση. Ο Αριστοτέλης με αυτή τη σύγκριση ήθελε να αποδείξει πως και οι δύο ιστορίες ήταν μία ποιητική δημιουργία των συγγραφέων, ούτως ώστε να μπορέσουν να ενισχύσουν τις αφηγήσεις τους. Συνεχίζοντας, πρότεινε πως, όπως ακριβώς ο Όμηρος απομάκρυνε το τείχος, όταν πια αυτό είχε εξυπηρετήσει τον σκοπό του, έτσι και στην διήγηση της Ατλαντίδας ο Πλάτων βύθισε το νησί στα βάθη του ωκεανού για να προκαταλάβει τις συζητήσεις σχετικά με το πού βρίσκεται το νησί. Κλείνοντας το θέμα, ο Αριστοτέλης αναφέρει χαρακτηριστικά πως «ο άνδρας που το ονειρεύτηκε το εξαφάνισε» δίνοντας με αυτόν τον τρόπο μία οριστική λύση στο πρόβλημα της Ατλαντίδας.

Παρόλα αυτά, το πρόβλημα δε θα έβρισκε την λύση του τόσο εύκολα και γρήγορα. Ο Κράντων (3ος αιώνας π.Χ.), φιλόσοφος της ελληνιστικής περιόδου και ο πρώτος σχολιαστής του Τίμαιου έφτασε στο άλλο άκρο. Θεώρησε πως κάθε σημείο της διήγησης ήταν ιστορικά πραγματικό. Μολονότι ο ίδιος ο Πλάτων επιμένει στην αλήθεια της ιστορίας, ήδη από εκείνη την εποχή οι ερμηνείες γύρω από την Ατλαντίδα κινήθηκαν ανάμεσα σε αυτούς τους δύο πόλους. Ο Αριστοτέλης, όπως είδαμε και όπως αναφέρεται δις από τον Στράβωνα, ήταν ανάμεσα στους πρώτους μεγάλους αμφισβητήτες της αλήθειας στην αφήγηση. Από την άλλη πλευρά, υπήρχαν υποστηρικτές της θεωρίας του Πλάτωνα, όπως ο Πλούταρχος, ο Πρόκλος (410-485 μ.Χ.), ο Στράβων (67 π.Χ.-23 μ.Χ.), ο Ποσειδώνιος (135-51 π.Χ.) και ο Αμμιανός Μαρκελλίνος (330-400 μ.Χ.).

Σε χάρτες του Μεσαίωνα, όπως για παράδειγμα σε αυτόν του Toscanelli del Pozzo, ο οποίος χρονολογείται στα 1475 και χρησιμοποιήθηκε από τον Χριστόφορο Κολόμβο, σημειώνονται μερικά μικρά και μεγάλα νησιά στις θάλασσες δυτικά της Ευρώπης και της Αφρικής. Μεταξύ αυτών ήταν και το νησί φάντασμα Antillia, η ονομασία του οποίου πιθανόν να αποτελούσε παραφθορά της Ατλαντίδας του Πλάτωνα. Οι πρώτοι Ισπανοί και Πορτογάλοι θαλασσοπόροι ήταν πρόθυμοι να πιστέψουν πως αυτά ήταν τα ίχνη ενός χαμένου νησιού που δεν είχε ακόμα ανακαλυφθεί, και η σαγήνη αυτής της αναζήτησης αποτελούσε ένα αναγνωρισμένο κίνητρο των εξερευνητήσεών τους.

Ο μύθος της Ατλαντίδας υπέστη αρκετές ταλαιπωρίες κατά την διάρκεια του 20ου αιώνα. Πολλοί λίγοι ήταν εκείνοι οι επιστήμονες που ήταν έτοιμοι να εκτεθούν στα χλευαστικά σχόλια των συναδέλφων τους με το να συζητούν αυτό που το θέμα, όπως φαίνεται στην περίπτωση του νεαρού ακαδημαϊκού, ο οποίος, ενώ έκανε κάποια σύνδεση ανάμεσα στο Μινωικό πολιτισμό και την Ατλαντίδα την εποχή που ο Evans ανέσκαπτε την Κνωσό, προτίμησε τελικά να δημοσιεύσει τις ιδέες του ανώ-

νυμα. Πρόκειται για κάποιον Κ. Τ. Frost, που ανήκε στο προσωπικό του Queen University στο Μπέλφαστ και ο οποίος στα 1909 δημοσίευσε ανώνυμα ένα άρθρο υπό τον τίτλο "The Lost Continent" στους Times του Λονδίνου. Ο ίδιος ο Frost χρόνια αργότερα παραδέχτηκε την πατρότητα του άρθρου του σε ένα άλλο άρθρο υπό τον τίτλο "The Critias and Minoan Crete" που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό Journal of Hellenic Studies.

Η θέση τής Ατλαντίδας – Θεωρίες

Η βασική δυσκολία που προξενεί αυτή η ιστορία με το τεράστιο μέγεθος της Ατλαντίδας και την εξαφάνισή της μέσα σε μία μέρα και μία νύχτα, καθίσταται πιο πολύπλοκη και επιβαρύνεται ακόμη περισσότερο από το μύθο, τις ερμηνείες και την ψευδο-επιστήμη. Η θέση της Ατλαντίδας δε φαίνεται να απασχόλησε την ανθρωπότητα έντονα από την εποχή του Πλάτωνα μέχρι περίπου και τα μέσα του 16ου αιώνα.

Αυτό πρέπει να οφείλεται στους ακόλουθους λόγους :

α) στην μεγάλη αυθεντία του Αριστοτέλη, ο οποίος θεώρησε πως η Ατλαντίδα ήταν ένας μύθος που είχε επινοήσει ο δάσκαλός του, ο Πλάτων.

β) στην απουσία οποιασδήποτε άλλης πηγής σύγχρονης ή παλαιότερης του Πλάτωνα.

γ) στην απουσία επιστημονικών πληροφοριών που θα μπορούσαν να ελέγξουν το μέγεθος και την τοποθεσία της Ατλαντίδας και την χρονολογία της βύθισής της.

Η τοποθέτηση της Ατλαντίδας στον Ατλαντικό ωκεανό μοιάζει να είναι μία προφανής λύση και φαίνεται σαν θεόσταλη απάντηση στους ερευνητές, τόσο τους παλαιότερους όσο και τους σύγχρονους. Η ύπαρξη ενός μεγάλου νησιού ή ηπείρου στα νερά του Ατλαντικού που θα σχημάτιζε μία χερσαία γέφυρα ανάμεσα στον Παλιό και το Νέο κόσμο, θα παρείχε μία εύκολη εξήγηση για μία πληθώρα ομοιοτήτων, γεωλογικών, βιολογικών, ανθρωπολογικών και γλωσσικών, των οποίων η ύπαρξη είχε διαπιστωθεί ανάμεσα στις ηπείρους εκατέρωθεν του Ατλαντικού. Και για αυτό το λόγο, μία Ατλαντίδα στον Ατλαντικό υποστηρίχθηκε από τόσους συγγραφείς με τόση θερμή, όχι τόσο για να υποστηρίξουν τον Πλάτωνα, όσο για να παρέχουν μία υπόθεση εργασίας για τις δικές τους θεωρίες. Για αυτούς τους συγγραφείς, το ζητούμενο δεν ήταν, αν πραγματικά υπήρχε ένα νησί ή μία ήπειρος των διαστάσεων που δόθηκαν από τον Πλάτωνα, αλλά, αν, στην πραγματικότητα, υπήρχε ένας προϊστορικός λαός ενός τέτοιου πολιτιστικού επιπέδου που αποτέλεσε την ρίζα και την πηγή προέλευσης όλων των κατοπινών πολιτισμών. Ως εκ τούτου, η Ατλαντίδα αποτελεί μία θαυμάσια λύση.

Αυτοί οι συγγραφείς υποστηρίζουν πως η Ατλαντίδα είναι η πηγή όλων των πολιτισμών της Μεσογείου, όπως του αιγυπτιακού και του μυκηναϊκού, αλλά και εκείνων της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής.

Γι' αυτούς η Ατλαντίδα συνδέεται με την Ωγγία, τον παράδεισο και τον Κήπο της Εδέμ σαν ένα σύμβολο της κοινής προέλευσης της ανθρωπότητας και των πολιτισμών της. Είναι απαραίτητο όμως, να υπογραμμίσουμε πως ο Πλάτων δεν έδινε καμία τέτοια σημασία στην Ατλαντίδα και πως οι Αθηναίοι και οι Αιγύπτιοι στις αφηγήσεις τους θεωρούσαν σαφέστατα τους Άτλαντες εχθρούς τους.

Η αναζήτηση της Ατλαντίδας έλαβε χώρα με αμείωτο ρυθμό από τον 16ο έως και τον 18ο αιώνα. Προτάθηκαν πολλά μέρη ως η πιθανή χαμένη Ατλαντίδα, όπως π.χ. το Τυρρηνικό πέλαγος, η θάλασσα του Αζόφ, η ανατολική Μεσόγειος κοντά στο

Ισραήλ, η Ανταρκτική, η Κελτική θάλασσα και η ανατολική θάλασσα της Ιρλανδίας και φυσικά η Κρήτη και η Θήρα. Δεν λείπει όμως και ένας εντυπωσιακά μεγάλος αριθμός προτεινόμενων περιοχών που βρίσκονται στη στεριά, όπως το Μαρόκο, η Τυνησία, η Παλαιστίνη, η Μάλτα, το Βέλγιο, η Καταλονία, η νότια Σουηδία, ο Καύκασος, η Σαχάρα κ.ά. Και δεν σταματάει εδώ ο αριθμός των υποψηφίων περιοχών, όπως επίσης ούτε και οι δημιουργικές ερμηνευτικές προσεγγίσεις της ιστορίας. Αυτό δείχνει πόσο μεγάλη είναι η δύναμη της ιστορίας του Πλάτωνα που πέτυχε να πυροδοτήσει τόσο πολύ την φαντασία και προς τόσες πολλές κατευθύνσεις. Αρκετές από αυτές τις αναζητήσεις βασίζονται σε έρευνες για την παλαιά Ατλαντίδα, δηλαδή το χαμένο βασίλειο του Πλάτωνα. Είναι όμως σημαντικό, να αναγνωρίσει κανείς πως ένα μεγάλο μέρος από όσα γράφτηκαν μέσα στον 20ο αιώνα δεν αφορούν στην Ατλαντίδα του Πλάτωνα, αλλά σε μία νέα Ατλαντίδα, η οποία υφίσταται ως ιδέα μόνο από το 1882 και εφεξής.

Η ιστορία του Πλάτωνα έλαβε μία άλλη σημασία από τη στιγμή που ανακαλύφθηκε η Αμερική. Αρκετοί άνθρωποι, όπως ο Ισπανός ιστορικός Francisco López de Gomara στα 1553 και ο Γάλλος γλωσσολόγος Guillaume Postel στα 1561, υπέθεσαν πως η Αμερική ήταν η Ατλαντίδα. Ο Postel θεωρούσε πως έπρεπε να δοθεί προσοχή στην ιθαγενή ονομασία του Μεξικό που ήταν Aztlán. Ο Sir Francis Bacon ταύτισε επίσης την Αμερική με την Ατλαντίδα στο φιλοσοφικό του μυθιστόρημα *Nova Atlantis*. Αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που ένας φιλόσοφος κοίταξε προς τα δυτικά πέρα από την θάλασσα στο Νέο κόσμο, όπου υπήρχε μία ευκαιρία να δημιουργηθεί ένα ιδανικό κράτος.

Ο πρώτος γνωστός χάρτης που απεικόνιζε την Ατλαντίδα σχεδιάστηκε από τον Athanasius Kircher στα 1644. Παρουσιάζει μία αχλαδόσχημη μάζα στεριάς στο μέσον του Ατλαντικού ωκεανού αμέσως μετά το Γιβραλτάρ, μαζί με δύο μικρότερα νησιά από την πλευρά της Αμερικής.

Η Νέα Ατλαντίδα ως ένα λογοτεχνικό φαινόμενο είναι λίγο περισσότερο από έναν αιώνα παλιά και αποτελεί αυθεντική δημιουργία του λαϊκού συγγραφέα Ignatius L. Donnelly. Είναι πολύ πιθανόν, η περιγραφή της επίσκεψης του captain Nemo στην αρχαία πρωτεύουσα που βρισκόταν στο βυθό στην γνωστή ιστορία του Ιουλίου Βέρν 20 χιλιάδες λεύγες κάτω από την θάλασσα, που εκδόθηκε το 1870 να ενέπνευσε τον Donnelly, ώστε να εξερευνήσει την ιδέα ακόμη περισσότερο. Στο βιβλίο του *The Antediluvian World* (1882) έθεσε τα θεμέλια για την μεγάλη υπόθεση πως η ήπειρος της Ατλαντίδας υπήρξε στην πραγματικότητα έξω στον Ατλαντικό ωκεανό κατά τους προϊστορικούς χρόνους και απετέλεσε την κοιτίδα όλων των πολιτισμών, την καρδιά μιας αυτοκρατορίας που εκτεινόταν από τον Μιισιπή και τον Αμαζόνιο στα δυτικά μέχρι και της στέπες της Ευρασίας και την Ινδία στα ανατολικά. Σε όλα αυτά προσέθεσε και ένα ισχυρό μυθολογικό στοιχείο. Υποστήριξε πως η Ατλαντίδα ήταν ο κήπος της Εδέμ, ο κήπος των Εσπερίδων, τα Ηλύσια Πεδία, οι κήποι του Αλκίνοου, ο Μέσος Ομφαλός, ο Όλυμπος, η Άσγκαρντ των παραδόσεων των αρχαίων εθνών.

Ο Donnelly παραδέχτηκε πως ο κήπος της Εδέμ αποτελούσε ένα πρόβλημα, γιατί υποτίθεται πως βρισκόταν ανατολικά της Παλαιστίνης. Κατ' αυτόν, οι θεοί και οι θεές της Ελλάδας, της Σκανδιναβίας και της Ινδίας ήταν στην πραγματικότητα οι βασιλείς και οι ήρωες της Ατλαντίδας.

Τα επιχειρήματα του Donnelly στηρίχθηκαν στην πολιτιστική θεωρία της «διάχυσης» (diffusion). Κατά τη γνώμη του, αν οι πυραμίδες βρέθηκαν στην Αίγυπτο και

την Λατινική Αμερική και το δεκαδικό σύστημα μέτρησης βρέθηκε ανάμεσα στους Περουβιανούς και τους Αγγλοσάξονες, τότε οι άνθρωποι θα πρέπει να είχαν ταξιδέψει από τη μία περιοχή στην άλλη, μεταφέροντας μαζί τους τις γνώσεις και τις τεχνικές που χρειάζονταν για την κατασκευή των πυραμίδων και τη μέτρηση με το δεκαδικό σύστημα. Τοποθετώντας μία μάζα στεριάς στον Ατλαντικό ωκεανό θα μπορούσε να κάνει αυτήν την διάχυση πιο εύκολη συντομεύοντας τα θαλάσσια ταξίδια που απαιτούνταν. Από τη στιγμή που το πολιτισμικό κέντρο βυθίστηκε, οι αποικίες αναπτύχθηκαν ξεχωριστά, αλλά διατήρησαν παράλληλα ίχνη του αρχικού πολιτισμού.

Τα φυσικά κατάλοιπα της Ατλαντίδας τού Donnelly είναι οι Αζόρες, η Μαδέρα και οι Κανάριοι νήσοι, βουνά κάποτε της παλιάς ηπείρου. Το βιβλίο του Donnelly εκδόθηκε λίγο μετά από την πρώτη ωκεανογραφική έρευνα του βόρειου Ατλαντικού, η οποία αποκάλυψε την ύπαρξη της Μεσοατλαντικής κορυφογραμμής, μίας οροσειράς κάτω από το νερό που είναι ίση σε μέγεθος με τις Άνδεις. Ο βυθός του ωκεανού ήταν διάσπαρτος με θαλάσσια βουνά, ανενεργά ηφαίστεια σε βάθη των 1000 μέτρων και ακόμη περισσότερο. Ο Donnelly θεώρησε την καινούρια πληροφορία σαν μία απόδειξη ότι εκεί υπήρχε κάποτε στεριά.

Η υπόθεση του Donnelly στηρίζεται σε 4 σημεία: στην νεο ανακαλυφθείσα μεσοατλαντική οροσειρά, στην παράλληλη οικολογική ανάπτυξη στις απέναντι πλευρές του Ατλαντικού, στην παράλληλη πολιτιστική ανάπτυξη και στη βεβαιότητα πως η διάχυση ήταν η αιτία για όλες αυτές τις ομοιότητες. Στην συνέχεια, αυτή η άποψη αντι-παρατέθηκε με την εξελικτική θεώρηση που υποστήριζε πως οι πυραμίδες μπορούσαν να είχαν επινοηθεί ανεξάρτητα σε διαφορετικά μέρη από διαφορετικές κοινότητες χωρίς καμία επαφή η μία με την άλλη. Τελικά, οι τοποθετήσεις του Donnelly στηρίζονται στην πεποίθηση πως ο πολιτισμός είναι ομοιογενής, πράγμα φυσικά που δεν ισχύει. Μολονότι η θεωρία του Donnelly βρήκε πολλούς υποστηρικτές, τελικά αποδείχτηκε αναληθής. Από το 1960 είναι πλέον γνωστό πως όλα τα υποθαλάσσια χαρακτηριστικά που τα θεώρησε ως απόδειξη μιας βυθισμένης χώρας, έχουν εξηγηθεί από τους γεωλόγους με έναν πολύ διαφορετικό τρόπο.

Αρκετοί συγγραφείς προσπάθησαν να διατηρήσουν την ιστορία μίας ηπείρου που βούλιαξε στον Ατλαντικό. Κατά καιρούς προβλήθηκαν πολλά επιχειρήματα. Υποστηρίχθηκε πως η Ατλαντίδα εκτεινόταν από την δυτική ακτή του Μαρόκου έως και την ανατολική ακτή της Βενεζουέλας και περιελάμβανε τις σημερινές Αζόρες, την Μαδέρα, τα Κανάρια νησιά και την περιοχή της θάλασσας των Σαργασσών. Μέσα από αυτό το πρίσμα, τα παραπάνω νησιά και πιθανόν και τα νησιά του Πράσινου Ακρωτηρίου ήταν όλα ορεινά συγκροτήματα της Ατλαντίδας, των οποίων οι κορυφές ύστερα από την καταβύθιση της ηπείρου παρέμειναν πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Οι υποστηρικτές της απόλυτης αλήθειας στην ιστορία του Πλάτωνα θεωρούν την βύθιση της Ατλαντίδας ως ένα από τα πιο καθοριστικά γεωτεκτονικά γεγονότα και ισχυρίζονται πως ένα δυνατό επιχείρημα υπέρ τους είναι η ταύτιση της χρονολογίας της υποχώρησης των παγετώνων από την Ευρώπη και τη βόρεια Αμερική με την χρονολογία που δίνει ο Πλάτων για τη βύθιση της Ατλαντίδας, δηλ. 9000 χρόνια πριν από την επίσκεψη του Σόλωνα στην Αίγυπτο. Όμως επιστημονικές μετρήσεις που πραγματοποιήθηκαν με την βοήθεια διαφόρων φυσικών μεθόδων και επιπλέον η ωκεανογραφική έρευνα αποδεικνύουν ξεκάθαρα πως ο Ατλαντικός ωκεανός είχε παγιωθεί στην σημερινή μορφή του πολύ πριν από την περίοδο της υποχώρησης των παγετώνων.

Η ύπαρξη ποικίλων κοινών ειδών φυτών και ζώων και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, στη Μεσόγειο, τις Αζόρες, τη Μαδέρα, τα Κανάρια νησιά, τις Αντίλλες και την Κεντρική Αμερική θεωρήθηκε ως ένδειξη πως η Ευρώπη και η βόρεια Αμερική ήταν κάποτε συνδεδεμένες μέσω μιας ξηράς. Και φυσικά, αυτοί που υποστηρίζουν τη θεωρία πως η Ατλαντίδα βρισκόταν στον Ατλαντικό ωκεανό πιστεύουν πως αυτό το νησί χρησίμευε ως γέφυρα κατά μήκος του ωκεανού.

Βεβαίως, θεωρητικά, η σύνδεση αυτή θα μπορούσε να υφίσταται, επίσης, υπό την μορφή μιας οποιασδήποτε χερσαίας συνένωσης της Ευρασίας με την βόρεια Αμερική. Επιπλέον, οι ομοιότητες ανάμεσα στα φυτά και τα ζώα μπορούν να επιτευχθούν χωρίς ποτέ οι ήπειροι να έχουν συνδεθεί. Για παράδειγμα, οι σπόροι αρκετών φυτών μεταφέρονται σε τεράστιες αποστάσεις με την βοήθεια του ανέμου ή με το πέταγμα των αποδημητικών πουλιών που πετώντας διασχίζουν τις θάλασσες.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο των ομοιοτήτων ανάμεσα στις δύο ηπείρους μπορεί να τοποθετηθεί και το επιχείρημα των πολιτιστικών ομοιοτήτων. Μια σύγκριση των τεχνών και των επιτευγμάτων των αρχαίων πολιτισμών που έζησαν στην Μεσόγειο ή και κοντά σε αυτή με εκείνους τους πολιτισμούς της Αμερικής οδήγησε στην υπόθεση πως οι πολιτισμοί των δύο κόσμων δείχνουν μία περίεργη αναλογία. Σύμφωνα με τον Γάλλο ατλαντολόγο Roger Devigne, τα δύο ημισφαίρια κατοικούνταν από ανθρώπους της ίδιας φυλής, της «φυλής του χαλκού». Ισχυρίζεται πως αυτή η φυλή εμφανίζεται και στις δύο πλευρές του Ατλαντικού, όπου βρέθηκε χαλκός, από το Μαρόκο, την Αίγυπτο και τη Βαβυλώνα, τις ετρουσκικές περιοχές στην Ιταλία, την βασιλική περιοχή στην Ισπανία και την Γαλλία, τα Κανάρια νησιά έως και την Κεντρική και νότια Αμερική, από το Μεξικό έως και το Περού. Ως πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα, τα οποία φανερώνουν έναν παραλληλισμό θεωρούνται οι ομοιότητες των πυραμίδων της Κεντρικής Αμερικής με αυτές της Αιγύπτου.

Αυτή η φαινομενική ομοιότητα του ευρωπαϊκού και του αμερικανικού πολιτισμού και η ύπαρξη στην Αμερική μύθων σχετικών με μία χαμένη γη κάτω από παρόμοιες περιστάσεις με αυτές που αναφέρονται από τον Πλάτωνα στην αφήγησή του σχετικά με την Ατλαντίδα θεωρούνται από κάποιους ως οι πιο ισχυρές αποδείξεις υπέρ της ύπαρξης ενός «χαμένου νησιού». Θεωρήθηκε πως το νησί πριν από την καταστροφή του ήταν μία γέφυρα ξηράς κατά μήκος του Ατλαντικού και πως ύστερα από την καταβύθισή του οι επιζώντες κατέφυγαν στις ηπείρους ανατολικά και δυτικά, όπου ήδη υπήρχαν αποικίες. Αυτό το τελευταίο σημείο, λένε οι υποστηρικτές τής θεωρίας, πως υπάρχει στην αναφορά του Πλάτωνα πως η μετανάστευση των νησιωτών της Ατλαντίδας στην Ευρώπη προηγήθηκε τής εξαφάνισης του νησιού.

Απέναντι σε όλες αυτές τις φαντασίες πρέπει να τονιστεί πως σύμφωνα με την αποδεκτή άποψη ο πρώτος άνθρωπος εγκαταστάθηκε στην Αμερική από την Ασία κατά τη διάρκεια ή μετά την ύστερη περίοδο των παγετώνων μέσω μιας χερσαίας οδού που ένωνε την Σιβηρία με την Αλάσκα, αυτό που σήμερα γνωρίζουμε ως Βερίγγειο πορθμό. Όσον αφορά στις γλωσσικές και ανθρωπολογικές ομοιότητες ανάμεσα στους κατοίκους του Παλαιού και του Νέου κόσμου, όσο αυτές υπάρχουν, και σε όλα τα εθνογραφικά στοιχεία, αυτά μπορούν να εξηγηθούν χωρίς να εμπλέκεται η ύπαρξη κάποιου μεγάλου νησιού που απλωνόταν κατά μήκος του Ατλαντικού. Εντούτοις, όπως αναφέρθηκε ήδη, ο Ατλαντικός ωκεανός δε μονοπωλεί την προτεινόμενη θέση της Ατλαντίδας.

Έχουν προταθεί και άλλοι ωκεανοί και ήπειροι με αποτέλεσμα να υπάρχουν πολύ λίγα μέρη στον κόσμο που να μην έχουν θεωρηθεί ότι είναι η χαμένη Ατλαντίδα ή κάποια αποικία της.

Η νέα Ατλαντίδα πέρασε γρήγορα μέσα από πολλές μεταμορφώσεις, κάποιες από τις οποίες ξεπερνούν τον κόσμο της πραγματικότητας. Υπάρχουν θεωρίες που είτε αγνοούν την γεωλογική πραγματικότητα είτε την εξηγούν με την επίκληση περιεργων και τελείως φανταστικών και εξωγήινων φαινομένων. Όλα αυτά έρχονται σε αντίθεση με την γεωλογική και κοσμολογική επιστήμη, οι οποίες σχετίζονται με την ιστορία της γης και του ηλιακού συστήματος. Για παράδειγμα ο Αμερικανός γλωσσολόγος Charles Berlitz πρότεινε πως η Ατλαντίδα υπάρχει ακόμη στο βυθό κάτω από το τρίγωνο των Βερμούδων και πως η εξαφάνιση των πλοίων και των αεροπλάνων στην περιοχή οφείλεται στις βλαβερές δραστηριότητες των Ατλάντων που κατοικούν κάτω από το βυθό. Μία ακόμη περίπτωση που κινείται στο ίδιο μήκος κύματος παρουσιάστηκε από τον Immanuel Velikovsky, ο οποίος πρότεινε πως η Ατλαντίδα βυθίστηκε ύστερα από την σύγκρουση της γης με έναν κομήτη περίπου στα 1500 π.Χ. Σε αυτήν την περίπτωση όμως, η βυθισμένη ήπειρος τοποθετείται στον Ινδικό Ωκεανό. Η Μαδαγασκάρη, η νότια Ινδία, το αρχιπέλαγος του Ινδικού ωκεανού και η Σουμάτρα θεωρήθηκαν ως τα σωζόμενα υπολείμματα αυτής της χαμένης ηπείρου, στην οποία δόθηκε το όνομα Λεμουρία και αργότερα Gondwana. Όλα αυτά βέβαια αποτελούν ένα συνονθύλευμα των μύθων διαφόρων λαών και μιας ζωηρής φαντασίας χωρίς να συνδέονται καθόλου με όλα αυτά που γνωρίζουμε για την δομή και σύσταση του βυθού του Ινδικού ωκεανού και την χρονολόγηση της γένεσής του και που βέβαια δε συνδέονται σε καμία περίπτωση με την ιστορία του Πλάτωνα.

Η περίπτωση τής Θήρας

Αρκετοί σοβαροί ερευνητές διετύπωσαν την πρόταση πως πηγή της αφήγησης του Πλάτωνα είναι στην πραγματικότητα η καταστροφή που συντελέστηκε στο νησί της Θήρας κατά την προϊστορική εποχή και πως η Ατλαντίδα θα πρέπει να αναζητηθεί στο χώρο του Αιγαίου και όχι εκτός της Μεσογείου. Υποστήριξαν πως, όταν ο Πλάτων μιλάει για την Ατλαντίδα περιγράφοντας την σαν ένα κυκλικό νησί με κυκλοτερείς κατασκευές, είναι σαν να «φωτογραφίζει» την Σαντορίνη, η οποία έχει σήμερα μία εντυπωσιακή κυκλική γεωγραφική θέση, την οποία είχε και πριν την καταστροφή.

Επιπλέον, αναφέρουν πως η διάσημη τοιχογραφία στην Δυτική Οικία από το Ακρωτήρι είναι πολύ πιθανό να αναπαριστά ένα σχετικά φυσιοκρατικό πορτραίτο της Θήρας. Παρουσιάζει δηλαδή, το τοπίο ενός κατοικημένου και ανθισμένου νησιού με το θηραϊκό στόλο να αναχωρεί, ενώ είναι επίσης ορατές και κάποιες ομόκεντρες κατασκευές που μπορούν να ταυτιστούν με αυτές που περιγράφει ο Πλάτων πως υπήρχαν στην Ατλαντίδα.

Ο Πλάτων γράφει πως η Ατλαντίδα τοποθετείται στον ωκεανό, πέρα από τις «στήλες του Ηρακλέους». Οι τελευταίες ήταν την εποχή του Πλάτωνα το Στενό του Γιβραλτάρ και αυτό τοποθετεί την Ατλαντίδα στον Ατλαντικό ωκεανό. Επιπλέον, ο Πλάτων αναφέρει πως η Ατλαντίδα ήταν μεγαλύτερη από την Λιβύη και την Ασία μαζί.

Αν κάποιος πιστεύσει τον Πλάτωνα επί λέξει, η Ατλαντίδα βρισκόταν έξω από τη Μεσόγειο. Αλλά είναι πιθανόν επίσης, ο Σόλων ή ο Πλάτων να παρερμήνευσαν τις αρχαίες πηγές τους ή ότι ο Πλάτων την τοποθετεί εσκεμμένα πολύ μακριά από την

επιρροή του ελληνικού κόσμου. Η δεύτερη πιθανότητα θα μπορούσε να εξηγηθεί από το γεγονός ότι το αυθεντικό κείμενο ήταν πολύ παλιότερο και οι Στήλες του Ηρακλέους δεν ήταν απαραίτητα πάντα συνδεδεμένες με το Στενό του Γιβραλτάρ. Θα μπορούσε άνετα να εννοηθεί ένα μέρος μέσα στο Αιγαίο. Τοποθετώντας την Ατλαντίδα και τον πολιτισμό της μακριά από τον αρχαίο κόσμο θα ταίριαζε με την πρόθεση του Πλάτωνα να παράσχει μία αντίθεση με την ελληνική κοινωνία και τις αρχές της, τις οποίες υπερασπιζόταν. Αυτός είναι ο μεγαλύτερος στόχος του Πλάτωνα στην αφήγησή του. Ερμηνεύτηκε επίσης ότι ο Πλάτων ή κάποιος πριν από αυτόν στην αλυσίδα της προφορικής ή της γραπτής παράδοσης του γεγονότος άλλαξε κατά λάθος την λέξη «μέσον» με την λέξη «μείζων» (μείζων Λιβύης και Ασίας).

Αν αυτό ισχύει τότε η Ατλαντίδα θα μπορούσε να ταυτιστεί με την Σαντορίνη.

Οι Γαλανόπουλος και Βασοη υποστηρίζουν πως η χρονολογία της καταστροφής που δίνει ο Πλάτων, δηλ. 9000 χρόνια πριν την εποχή του, θα πρέπει να αναγνωσθεί ως 900 χρόνια και πως ήταν μία λανθασμένη μετάφραση από τον Σόλωνα του αρχαίου αιγυπτιακού συστήματος αρίθμησης. Επιπλέον, αρχαιολογικά δεν υπάρχει κανένα ίχνος ενός υψηλού ανεπτυγμένου αθηναϊκού πολιτισμού περίπου το 9000 π.Χ. Αυτό σημαίνει πως το 9000 είναι είτε λάθος είτε επινόηση.

Τα εντυπωσιακά ευρήματα της Θήρας, στο Ακρωτήριο αποδεικνύουν πως εκεί αναπτύχθηκε μία πλούσια και πιθανόν ολιγαρχική ναυτική κοινωνία, της οποίας η οικονομία βασίστηκε στο εμπόριο, τη ναυτιλία και την καλλιέργεια του αμπελιού. Δεν ξέρουμε τι συνέβη σε αυτούς τους ανθρώπους, καθώς δεν έχουν ανακαλυφθεί ανθρώπινα κατάλοιπα, τα οποία να έχουν προκύψει από θάνατο εξαιτίας της έκρηξης. Αυτό σημαίνει πως υπήρξε έγκαιρη προειδοποίηση ώστε να εκκενώσουν το νησί. Αναμφίβολα, ένα τέτοιο γεγονός ενός τέτοιου μεγέθους θα προκάλεσε τεράστιες εντυπώσεις στους ανθρώπους της εποχής. Δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε πως η έκρηξη ξεχάστηκε εντελώς. Παρόλα αυτά απουσιάζουν οι γραπτές πηγές, οι οποίες να αναφέρονται απευθείας στο γεγονός και τίποτα ουσιαστικό δε φαίνεται να μπορεί να συνδέσει την Θήρα με την ιστορία του Πλάτωνα.

Η περίπτωση της Κύπρου

Σύμφωνα με τον Αμερικανό ερευνητή Robert Sarmast η Ατλαντίδα ανακαλύφθηκε στο θαλάσσιο χώρο ανάμεσα στην Κύπρο και την Συρία. Πρόκειται για την πιο πρόσφατη θεωρία σχετικά με την θέση της χαμένης Ατλαντίδας. Ο Sarmast και οι συνεργάτες του ισχυρίζονται πως έχουν βρει αρκετές και πειστικές αποδείξεις που τοποθετούν το χαμένο νησί στις ακτές της Κύπρου. Η ερευνητική ομάδα πέρασε έξι ημέρες, το Νοέμβριο του 2004 στην Μεσόγειο θάλασσα ανάμεσα στη Συρία και την Κύπρο ερευνώντας την περιοχή με την βοήθεια sonar, δηλαδή ειδικών υποβρυχίων ραντάρ. Οι ερευνητές είναι πεπεισμένοι πως ανακάλυψαν αποδείξεις που σχετίζονται με την ανθρώπινη δραστηριότητα. Πιο συγκεκριμένα, σε βάθος 1,5 χλμ. κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας εντοπίστηκαν συμπαγείς κατασκευές συμπεριλαμβανομένου και ενός τείχους μήκους 3 χλμ. Ο Sarmast ερμηνεύει αυτήν την κατασκευή ως το τείχος της Ακρόπολης της Ατλαντίδας και υποστηρίζει πως η εικόνα αυτή ταιριάζει με απόλυτη ακρίβεια με την περιγραφή της Ακρόπολης από τον Πλάτωνα. Παράλληλα με την ανακάλυψη του τείχους οι Αμερικανοί ερευνητές ισχυρίζονται πως ανακάλυψαν κανάλια ποταμών και άλλα σημαντικά στοιχεία, τα οποία όμως είναι απαραίτητο να εξεταστούν με μία ακόμη αποστολή και την χρήση επι-

πλέον πολύ εξειδικευμένων οργάνων που θα μπορούν να διακρίνουν μέσα από τα ιζήματα.

Ο Sarmast με βάση αυτά τα ευρήματά του είναι πεπεισμένος πως ανακάλυψε το μέρος όπου έχει καταβυθιστεί η Ατλαντίδα του Πλάτωνα στη θαλάσσια περιοχή ανάμεσα στην Κύπρο και την Συρία, όπου εκείνη την εποχή υπήρχε ένα ορθογώνιο κομμάτι γης που συνέδεε τις δύο περιοχές και αυτό δεν ήταν άλλο από την Ατλαντίδα. Εκεί, κατά την γνώμη του, άνθισε ένας υψηλός πολιτισμός από το 11000 π.Χ. έως και την καταστροφή του ανάμεσα στο 9600-9550 π.Χ. από μία «εποχική πλημμύρα». Αυτό συνέβη όταν η λεκάνη της Μεσογείου πλημμύρισε, επειδή έσπασε το «φράγμα» του Γιβραλτάρ που χώριζε τη Μεσόγειο από τον Ατλαντικό Ωκεανό. Η απότομη είσοδος του νερού από τον Ατλαντικό στην Μεσόγειο προκάλεσε τον καταποντισμό της Ατλαντίδας στα βάθη της θάλασσας.

Βέβαια, δεν είναι λίγοι και εκείνοι οι επιστήμονες που αντιμετωπίζουν με σκεπτικισμό τις παραπάνω απόψεις. Ένας από αυτούς είναι και ο Γερμανός γεωφυσικός Dr. Christian Huebscher, ο οποίος ερεύνησε την παραπάνω περιοχή μαζί με μία ομάδα συνεργατών, χρησιμοποιώντας τον ίδιο εξοπλισμό που χρησιμοποίησε και ο Sarmast. Σύμφωνα με τον Huebscher οι ισχυρισμοί του Sarmast είναι απλούστατα λανθασμένοι, γιατί αυτά που ο τελευταίος ερμηνεύει ως κατάλοιπα μιας χαμένης πόλης δεν είναι τίποτα άλλο από αρχαία ηφαίστεια ηλικίας περίπου 100.000 χρόνων. Είναι πολύ πιθανόν αυτά τα πορίσματα να αποτελέσουν το τέλος μίας ακόμη θεωρίας σχετικά με την χαμένη Ατλαντίδα.

Το σίγουρο είναι πως η Ατλαντίδα εξακολουθεί να ασκεί γοητεία και να θέτει ερωτηματικά, όπως έγινε φανερό και στο 1ο συνέδριο που πραγματοποιήθηκε στη Μήλο μεταξύ 11-13 Ιουλίου 2005 με τίτλο The Atlantis Hypothesis: Searching for a Lost Land. Συγκεντρώθηκαν πολλοί ειδικοί από όλο τον κόσμο και από διαφορετικούς επιστημονικούς κλάδους, όπως η ηφαιστειολογία, η σεισμολογία, η ωκεανογραφία, η αρχαιολογία, γεωλογία και πολλοί άλλοι. Απώτερος σκοπός του συνεδρίου ήταν να ακουστούν οι τελευταίες υποθέσεις γύρω από το θέμα και οι οποίες βασίζονται στη σύγχρονη τεχνολογία και τις νέες ιδέες. Έγιναν πολύ ενδιαφέρουσες ανακοινώσεις και τα πρακτικά του συνεδρίου δημοσιεύτηκαν σε συλλογικό τόμο. Ακολούθησαν και άλλα δύο συνέδρια το 2008 και το 2011 στην Αθήνα και στην Σαντορίνη αντίστοιχα με εξίσου ενδιαφέρουσες εισηγήσεις.

Επίλογος

Συμπερασματικά, θα πρέπει να πούμε πως τα πορίσματα που συνδέονται με αστρονομικές, ανθρωπολογικές και γεωλογικές παραμέτρους και βασίζονται στην μυθολογία, τη λαϊκή παράδοση, τα τοπωνύμια και την γλωσσολογία έχουν αυξήσει τη βιβλιογραφία σχετικά με την Ατλαντίδα χωρίς να προσφέρουν την παραμικρή βοήθεια στη λύση του γρίφου της εξαφάνισης της Ατλαντίδας. Ο καταποντισμός ενός νησιού μπορεί να αποτελέσει ένα γεγονός, το οποίο απαιτεί κάθε δυνατή προσπάθεια για να εξηγηθεί βάσει της συγκριτικής φιλολογίας, της ανθρωπολογίας, της αρχαιολογίας, της εθνογραφίας, της ιστορίας και της προϊστορίας, της γεωλογίας και της παλαιοντολογίας. Η επιστήμη είναι μία και αδιαχώριστη και τα συμπεράσματα του ενός κλάδου δεν μπορούν να θεωρηθούν σωστά, αν δε συμφωνούν με τις παρατηρήσεις και τις αποδείξεις άλλων κλάδων τουλάχιστον αυτών που συνδέονται στενά μεταξύ τους. Αυτή η αρχή που αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο κάθε επιστήμης που σέβεται τον εαυτό της, έχει αγνοηθεί από ερασιτέχνες

ερευνητές και αυτούς που ασχολούνται με υπερφυσικά ζητήματα. Έχουν προταθεί οι πιο εξωφρενικές ερμηνείες για την βύθιση τής Ατλαντίδας. Ο παραλογισμός αρκετών από αυτές οδήγησαν τον Franz Susemihl, έναν μεταφραστή και σχολιαστή του Πλάτωνα του 19ου αιώνα, να σημειώσει εύστοχα πως, αν συγκεντρώνονταν όλες οι θεωρίες που σχετίζονται με την Ατλαντίδα, θα αποτελούσε μία πολύ καλή ιστορική συνεισφορά στην γνώση μας γύρω από την ανθρώπινη παράνοια.

Συνεπώς, καθίσταται σαφές πως είτε είναι επινοημένη η ιστορία είτε όχι, ο κυριότερος σκοπός των διαλόγων του Πλάτωνα δεν ήταν να παρουσιάσει μια ιστορική αφήγηση ή μια εντυπωσιακή ιστορία επιστημονικής φαντασίας, αλλά να μορφώσει τους ανθρώπους και να εξυμνήσει την Αθήνα και τις αρετές της. Ο Πλάτων σε καμία περίπτωση δεν είναι ιστορικός, αλλά ένας φιλόσοφος που με τους παιδαγωγικούς του μύθους επιθυμεί να παρουσιάσει με ζωηρές εικόνες τις ιδέες του και τις θεωρίες του. Ουσιαστικά, με την ιστορία τής Ατλαντίδας παρέχει το χωρο-χρονικό πλαίσιο μέσα στο οποίο θα μπορούσαν να πραγματοποιηθούν οι θεωρίες που έχει διατυπώσει προγενέστερα στην Πολιτεία του. Επιπρόσθετα σε αυτό, η πτώση της Ατλαντίδας από τις θεϊκές ρίζες της και την ευημερία της στην παρακμή και την πλήρη καταστροφή λειτουργεί διττά : και σαν σημείο μέτρησης για την Αθήνα και σαν προειδοποίηση. Η Αθήνα της εποχής του Πλάτωνα με την μεγάλη ναυτική δύναμή της, την εμπορική και πολιτιστική ακμή της και την ηγεμονική της θέση θα κινδύνευε να περιπέσει στο σφάλμα της αλαζονείας και την απώλεια της, ως συνεπαγόμενη τιμωρία κατά το παράδειγμα των κατοίκων της Ατλαντίδας. Τέλος, ο Αθηναίος φιλόσοφος μέσα από την ιστορία της νίκης του αθηναϊκού στρατού επί των Ατλάντων δημιουργεί το εγκώμιο της Αθήνας που πέτυχε στο παρελθόν με πολύ λιγότερη δύναμη να υπερνικήσει μία τόσο μεγάλη δύναμη, όπως ήταν αυτή των Περσών.

Ως εκ τούτου, το να αναζητεί κάποιος σήμερα την Ατλαντίδα αποτελεί ματαιοπονία, ενώ παράλληλα δείχνει παρερμηνεία και παρανόηση των κειμένων του Πλάτωνα και των νοημάτων που ήθελε να εκφράσει μέσω αυτών. (1 Πλάτων, Κριτίας 121b.)

Ενδεικτική Βιβλιογραφία:

Ashe, G. (1992) Atlantis: Lost Lands, Ancient Wisdom, London: Thames and Hudson.
Bacon, E. (ed.) (1963) Vanished Civilizations, London: Thames and Hudson. Berlitz, C. (1984) Atlantis: The Lost Continent Revealed, London: Macmillan. Friedrich, W.L. (1994) Feuer im Meer. Spectrum Akademischer Verlag, Heidelberg, Berlin Oxford.
Bramwell, J. (1974) Lost Atlantis, California: Newcastle. Cameron, A. (1983) "Crantor and Poseidonius on Atlantis", Classical Quarterly 3: 1, 81-91. Carpenter, R. (1966) Beyond the Pillars of Heracles, New York: Delacorte. Childress, D. H. (1996) Lost Cities of Atlantis, Ancient Europe and Mediterranean, Stelle, Illinois: Adventures Unlimited Press. Castleden, R. (2001) Atlantis Destroyed, London: Routledge. Devigne, R. (1924) Un continent disparu, l'Atlantide, sixieme part du monde, Paris. Donnelly, I. (1882) Atlantis: The Antediluvian World, New York : Harper. Frost, K. T. (1909) "The Lost Continent", The Times, 19 February 1909. Galanopoulos, A.G. and Bacon, E. (1969) Atlantis : The Truth behind the Legend, London: Nelson. James, P. (1995) The Sunken Kingdom: The Atlantis Mystery Solved, London: Jonathan Cape. Luce, J. V. (1969) The End of Atlantis, London: Thames and Hudson. Ramage, E. S. (ed.) (1978) Atlantis: Fact or Fiction? Bloomington and London: Indiana University Press. Sarmast, R., (2003) Discovery of Atlantis : The Startling Case for the Island of Cyprus, Origin

Press, USA. , Timaeus, (ed. J. Burnet), Platonis opera, vol. 4, Oxford: Crarendon, 1902 (1968²). Critias, (ed.J.Burnet), Platonis opera, vol. 4, Oxford: Clarendon, 1902 (1968²).

*Η Βάλια Παπαναστασοπούλου είναι Αρχαιολόγος- Θεολόγος MS και διδάκτωρ Α.Π.Θ.

[ΑΤΛΑΝΤΙΣ - ΕΝΤΓΚΑΡ ΚΕΨΗ](#) ►

[ΑΤΛΑΝΤΙΣ ΚΑΙ ΛΕΜΟΥΡΙΑ](#) ►

[Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ](#) ►

[ΑΝΑΚΑΛΥΨΤΕ ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ](#) ►

[Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ](#) ►

[Η ΒΥΘΙΣΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ ΑΠΟΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΗ](#) ►

[ΑΤΛΑΝΤΙΣ - Ο ΚΟΣΜΟΣ ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΒΙΒΛΙΚΟ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ](#) ►

[Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ](#) ►

[Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ](#) ►

[ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ](#) ►

[ΑΤΛΑΝΤΙΣ - ΜΙΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑ](#) ►

[ΠΩΣ ΒΡΗΚΑ ΤΗΝ ΧΑΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ ΤΗΝ ΠΗΓΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ](#) ►

Ιόλαος